

- 1.) **Antal Ferenc**, csendőr főtörzsőrmester: V-115984 (12 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy a székely származású tiszthelyettes 1944-ben a biai őrs parancsnoka volt. Érdekes, hogy őt igazolta „A volt csendőrségi személyek igazolására alakult különleges igazolóbizottság” (a továbbiakban: különleges igazolóbizottság). 1945-ben átvette a „demokratikus rendőrség”, ott szolgált addig, míg 1946 májusában előzetes letartóztatásba nem helyezték. A budapesti népbíróság 1946 szeptemberében kétévi fegyházbüntetésre ítélte „háborús bűntett” elkövetése miatt. (1936-ban állítólag megvert egy kommunistát.) 1949-ben a NOT fölmentette, mert nyilvánvaló lett, hogy hamis vád miatt ítélték el első fokon. 1972 augusztusában még lakcím figyelőlapot állítottak ki rá (ám a hátoldali bejegyzés szerint már 1969. karácsonyán elhunyt – tehát haláláig figyeltették).
- 2.) **Aykler Zsigmond**, csendőr főhadnagy: V-63886 (Palocsay István dossziéjában található a töredékes anyaga.) Csak annyi tudható róla, hogy a Ludovika Akadémián végzett, majd 1942-ben jelentkezett a csendőrséghez. 1945 elején esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1947-ben (más adat szerint 1948-ban) szabadult. 1950-ben őrizetbe vették, mert azzal gyanúsították, hogy 1944-ben Kárpátalján partizánellenes tevékenységben vett részt. Előbb Kistarcsára internálták, majd onnan a hírhedett, szigorúan titkos recski internáló-kényszermunkatáborba hurcolták. Onnan 1953 szeptemberében szabadult. 1956 októberéig rendőrhatósági felügyelet (a továbbiakban: ref.) alatt állt. A forradalom leverése után nyugatra menekült. 1965-ben még jelentés készült róla.
- 3.) **Bácsi Péter**, csendőr őrmester: V-5249 (55 o.) 1940-ben lépett a csendőrség kötelékébe. 1944 őszén a dévaványai őrsről vonult el a bajtársaival nyugatra, Bajorországban esett amerikai hadifogságba. Hazatérése után, 1946 februárjában, mint „nyugatos” a Hazahozatali Kormánybiztosság Hegyeshalmi Kirendeltsége internálta. A kihallgatása után (mivel „politikai magatartását” kifogástalannak ítélték meg), szeptemberben elbocsájtották az internáló táborból és Dévaványán ref. alá helyezték. 1947 márciusában a rendkívüli igazolóbizottságtól kérte az igazolását, és azt írta, hogy a „demokratikus rendőrségnél” szeretne tovább szolgálni. Nem igazolták le (bár a tiszavárkonyi és a dévaványai nemzeti bizottságok igazolást állítottak ki, miszerint az ott tartózkodása idején „demokratikus magatartást” tanúsított), és természetesen nem vették fel a rendőrséghez sem, emiatt a felesége földjén gazdálkodott. A ref.-et 1948-ban szüntették meg, mert az eltelt idő alatt „kifogástalan magatartást tanúsított”. 1964-ben a Hajdú-Bihar megyei Rendőrfőkapitányság (a továbbiakban: Rfk.) III/III alosztályán még meghagyták alapnyilvántartásban.
- 4.) **Bácskai (Gunya) József**, csendőr törzsőrmester: O-14958/59 (18 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1934 augusztusában jelentkezett a csendőrséghez. 1943-tól tábori csendőrként szolgált a keleti arcvonalon. Alakulatával 1945-ben nyugatra szorult, Ausztriában esett amerikai hadifogságba. Onnan 1947 májusában tért haza, majd Komáromban fél évre internálták, mint „nyugatos”. 1947 nyarán ref. alá helyezték szentesi tartózkodási hellyel. 1949 szeptemberében szüntették meg a ref.-et. Az 1956-os forradalom napjaiban Szentesen passzív magatartást tanúsított, ennek ellenére (nyilván a csendőr-múltja miatt) 1959-ben egy „informátort” állítottak rá, aki azonban semmi terhelő információt nem tudott jelenteni róla. 1972-ben még lakcímfigyelő lapot állítottak ki rá, akkor már Budapesten lakott.
- 5.) **Balogh Mihály**, csendőr főtörzsőrmester: V-20103/1 (29 o.) 1925-ben lépett csendőrségi szolgálatba. A ceglédi járőrvezető iskola elvégzése után 1926 és 1927 között Tiszaszöllösön szolgált, 1927 és 1930 között a recski őrsön volt járőrtárs, szakaszvezetői rangban. A makói iskola elvégzése után 1934 májusáig a gyöngyösi őrsön járőrtárs volt, már őrmesteri rangban. 1935 és 1940 között Kömlőn szolgált őrsparancsnokként, már törzsőrmesteri rangban. 1944-ben a Gömör vármegyei rimaszécsi őrs parancsnoka volt, főtörzsőrmesteri rangban. decemberben esett szovjet hadifogságba. (Állítólag a hadifogolytáborban folyton lázított...) Mint sok volt csendőr, ő is 1950 végén tért haza a szovjet hadifogságból. Kihallgatása után internálták. (A kihallgatási jegyzőkönyv végére a kihallgató ávós tiszt azt írta, hogy „*Alatomos hazudos*”).

nemmegbízható egyéniség. 20 évig volt cső. Feltételezhető, hogy népellenes cselekedeteket végzett.”) 1951-től 1953 júliusáig a kazincbarcikai kényszermunkatábor rabja volt. (A táborban egy jelentés szerint „destruált”...) 1965 elején a Belügyminisztérium (BM) III/2. osztályán törölték az állambiztonsági dosszióját.

- 6.) **(G.) Balogh Mihály**, csendőrnnyomozó, szakaszvezető: V-77545 (87 o.) Bihar vármegyei Magyarcsékéről a román megszállás miatt került a szüleivel Magyarországra. 1940-ben vették fel a csendőrséghez. Több vidéki őrsön szolgált, Észak-Erdély 1940-es visszatérése után háromnegyed évig a mezőbándi őrsön teljesített csendőrségi szolgálatot. A makói csendőriskola elvégzése után Oroszlányba helyezték, ahonnan 1943 márciusában a budapesti törzsalosztályhoz vezényelték, és a nyomozó alosztályhoz került. 1942–44 között baloldali csoportosulások ellen nyomozott. A „fedő tevékenysége” az volt, hogy könyvügynök, ezért járta a vidéket (a népi írók könyveit terjesztette). Kapcsolatba került a Parasztszövetség vezetőivel, és az illegális KMP/Békepárt „népi szárnyával”. Az egyik feladata az volt 1944 nyarán, hogy próbálja kideríteni Fehér Lajos későbbi kommunista politikus illegális tartózkodási helyét, ami nem sikerült neki. Egy másik, 1945 után ismertté vált kommunista politikust, Gyenes Antalt ő „buktatta” le. A német megszállás után kapcsolatban került Mikó Zoltánnal, a nemzeti ellenállási mozgalom prominens tagjával. 1944 végén mentesítő iratokat szerzett több ismert népi írónak (Veress Péter, Sinka István, Féja Géza stb.). Budapesten esett szovjet hadifogságba, ahonnan hamarosan szabadult. 1945 tavaszán Darvas József kriptokommunista politikus kapacitálta, hogy lépjen be az MKP-ba, de ezt visszautasította... 1948 tavaszán vették őrizetbe. A vádemelés előtt internálták. 1949-ben elsőfokon a Budapesti Népbíróság életfogytiglani kényszermunkára ítélte, másodfokon ezt a Népbíróságok Országos Tanácsa (a továbbiakban: NOT) jóváhagyta. Az 1956-os forradalom alatt ő is kiszabadult a váci fegyházból, és 1959 júliusáig bujkált. Elfogása után visszakerült Vácra, a börtönből 1961-ben kegyelemmel szabadult. Egy 1965 márciusában hozott határozat szerint alapnyilvántartásba helyezték.
- 7.) **Bánfi Vilmos**, csendőr szakaszvezető: O-14958/87 (12 o.) A pár oldalnyi forrásból csak annyi tudható róla, hogy 1943 októberében lépett csendőri szolgálatba. 1945 októberében mint „nyugatos”, Szentesen egy évre internálták, majd újabb egy évre ref. alá helyezték tömörkényi tartózkodási helyszínnel. 1956-ban tagja volt a helyi forradalmi bizottságnak, emiatt 1957-ben ismét internálták. Az 1960-as években ügynökkel figyeltették. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki rá.
- 8.) **Bánföldi (Novák) György**, csendőrnnyomozó őrmester: O-11186 és V-157622 (79 és 11 o.) 1934-ben jelentkezett a csendőrséghez. A makói próbacsendőrkiskola elvégzése után a püspökladányi őrsre vezényelték. 1940-ben elvégezte a nyíregyházi járőrvezetőiskolát. 1941-ben a debreceni nyomozó alosztályhoz helyezték. 1942-ben kivezényelték a keleti hadszíntérre, ahol egy 1959-es forrás szerint a Honvédelmi Minisztérium Vezérkari Főnökség (a továbbiakban HM Vkf) 2., kémelhárító csoportjához helyezték, ő korábban azt vallotta, hogy Jány Gusztáv tábornok személyi biztosítója volt. 1942 végén visszavezényelték Magyarországra és továbbra is a debreceni alosztályon teljesített szolgálatot, közbüntényes ügyekben nyomozott. 1944 nyarán – volt deportáltak 1945 utáni vádja szerint – a Törökszentmiklóson felállított gettóban zsidók kínzásában vett részt Pekár Imrével együtt (az ő ügyét lásd később). Egy 1959-es rendőrségi jelentés szerint 1945–1946-ban „demokratikus rendőrségen” teljesített szolgálatot. 1947. április elején a BM szolnoki Államvédelmi Osztálya emberei megkísérelték Tiszaörvényen letartóztatni, de megszökött előlük. Országos körözést adtak ki ellene. Három hónappal később fogták el, de rögtön a szovjet katonai hatóságok kezébe került. 1947 júliusában a szovjet hadbíróóság 25 évre ítélte, mert a vád szerint több szovjet állampolgár megkínzásában, meggyilkolásában vett részt 1942-ben. A Szovjetunióból 1955 novemberében (egy másik adat szerint 1956 októberében) térhetett haza. 1949-ben, mivel 1944-ben részt vett a törökszentmiklósi zsidók deportálásában – távollétében – nyomozást folytattak vele kapcsolatban, de az ügy bírósági szakaszba már nem jutott. (Ügye összefügg Pekár Istvánéval

és Hangodi Jánoséval – lásd később.) 1956-ban nem vett részt a tiszavérnyai forradalmi eseményekben, de az 1959-es csendőrellenes nyomozások idején ő is célkeresztbe került, több volt deportált zsidó tanút kihallgattak vele kapcsolatban. 1960-ban újabb eljárást indítottak ellene, de – „felsőbb utasításra” – az ügyet „realizálni nem lehetett”. (Talán azért, mert be akarták szervezni...?) Még 1959 szeptemberében a BM Szolnok megyei Rfk. Politikai Nyomozó Osztályán személyi dossziét nyitottak rá, ezt követően több ügynökjelentés készült róla. 1968-ban még jelentettek a hatvanéves volt csendőréről. 1972-ben lakcímfelügyelő-lapot állítottak ki rá, tehát az operatív nyilvántartásban még szerepelt.

- 9.) **Bánhidai Pál**, csendőr főtörzsőrmester: V-20100 (20 o.) Csak annyi tudható róla, hogy 1925-ben lépett a csendőrség kötelékébe. Elvégezhette a szombathelyi őrsparancsnokképző iskolát, mert 1941-ben már a bácskai, apatini őrs parancsnoka volt. Onnan vezényelték a Szeged melletti Sándorfalvára, 1944 őszéig az ottani őrs parancsnoka volt. A községből felsőbb parancsra a Vörös Hadsereg bevonulása előtt az őrs tagjaival a Dunántúlra vonult, majd Alsólendván esett 1945 áprilisában szovjet hadifogságba. A hadifogságból ő is 1950 decemberében szabadult meg. Kihallgatása után (magatartását „gyanúsnak” találta a kihallgató ávós tiszt) Kazincbarcikára internálták, az ottani kényszermunkatáborban dolgozott 1953 nyaráig. 1965-ban a szolnoki Rfk. III/III. alosztályán született határozat szerint meghagyták alapnyilvántartásban.
- 10.) **Dr. Bánki (Scheppel) László** csendőrnnyomozó, százados V-52261 (anyaga az Erdődi Zoltán és tsa. vizsgálati dossziében található, 36–139. o.) 1929 májusában jog- és államtudományi diplomát szerzett. 1931-ben jelentkezett a Ludovika Akadémiára. Annak elvégzése után hadnaggyá avatták. A honvédségtől 1935-ben jelentkezett át a csendőrséghez. Elvégezte a csendőrtiszti tanfolyamot, majd 1936 és 1938 között a gyulai csendőrszárny helyettes parancsnoka volt. Onnan átvezényelték a szombathelyi őrsvezető iskolához oktatónak. 1939–1941-ben a Kárpátalján szolgált. Először a rahói csendőrszárny parancsnoka volt, majd átvezényelték az ungvári nyomozó alosztályhoz, mint beosztott tisztet. Onnan rendelték föl Budapestre 1942-ben a Központi Nyomozó Parancsnokságra. 1945 utáni vallomása szerint ott különböző „szabotázs-ügyekkel”, egy 1948-as rendőrségi jelentés szerint emellett „kommunista és zsidó” ügyekkel is foglalkozott. 1945 májusában Csehszlovákiában esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1947 júliusában szabadult. Hazatérése után azonnal kihallgatták, majd szabadlábba helyezték, utána segédmunkásként dolgozott. 1950 februárjában vették őrizetbe. Az volt a vád ellene, hogy részt vett kommunistaellenes nyomozásokban, őrizetesei megkínzásában. Júniusban a hírhedt dr. Tutsek Gusztáv bíró vezette tanács első fokon halálra ítélte, amit másodfokon jóváhagyott a Legfelsőbb Bíróság, elutasítva az elítélt fellebbezését. 1950. december 2-án kivégezték.
- 11.) **Baricsa János**, csendőr tizedes: O-14958/620 (89 o.) 1943-ban jelentkezett a csendőrséghez, hogy a frontszolgálatot megússza. 1956-ban nemzetőr volt Székkutasán, a megtorlást megússza. Több ügynök jelentett róla, szerintük ellensége volt a „népi demokráciának” és a forradalom napjaiban megfenyegette a helyi kommunistákat. 1968-ig figyelték, több ügynököt állítottak rá. A vizsgálati dossziéjában található iratok döntő része a róla szóló ügynökjelentéseket tartalmazza. 1968 júniusában a szegedi III/III alosztályon törölték a „különösen veszélyes személyek” nyilvántartásából és szüntették az „F” dossziéját.
- 12.) **Békefi József** csendőr alhadnagy: V-57208 (32 o.) Csupán annyit lehet tudni róla, hogy 1924-ben lépett csendőrségi szolgálatba, előtte érettségizett. A próbacsndőr iskola után 1929-ben elvégezte a szombathelyi őrsparancsnok-képző iskolát is. 1931-től a hangonyi őrs parancsnoka volt. 1944 nyarán nevezték ki alhadnaggyá. Ő is felsőbb parancsra, szervezeten vonult nyugatra 1945 március végén, Ausztriában esett hadifogságba. Onnan 1945. szeptember végén ért haza. Kihallgatása után, mint „nyugatos”, 1946-ban internálták, majd 1946 szeptemberében ref. alá helyezték. Későbbi sorsáról semmit forrás sem maradt fenn.
- 13.) **Bérczes (Bélik) Sándor**, csendőrnnyomozó törzsőrmester: V-107230 (36 o.) 1926-ban telepedett át a szerb uralom alá került Bácskából Magyarországra. Egy év után jelentkezett a

honvédséghez. Leszerelése után, 1931-ben jelentkezett a csendőrséghez. A rendelkezésre álló adatok szerint először a sátoraljai, majd a kassai őrsön szolgált. 1939-ben helyezték a Központi Nyomozó Parancsnokságra. Az irodán ő végezte az iktató és nyilvántartó munkát. 1943-ban részt vett a soroksári kommunistaellenes nyomozásban, az 1949-es vád szerint ellopta társaival az őrizeteselek élelmét. A Parancsnoksággal nem vonult nyugatra, „leszakadt” és az országban maradt. 1948 őszén vették őrizetbe, majd a budapesti népbíróság „népellenes” bűntett elkövetése miatt 1949 májusában első fokon hat év börtönbüntetésre ítélte, csak azért, mert megállapították, hogy a vádlott „*kényszermunkára nem alkalmas*” (nyilván egészségi állapota miatt). (A tárgyaláson a nyomozati szakban tett vallomását visszavonta, feltehetőleg azért, mert azt kínzással csikarták ki belőle.) Az elsőfokú ítéletet a NOT 1949. november végén enyhítette, és három évre ítélte. (Az indoklásban az olvasható, hogy sem a soroksári nyomozásban, sem a kihallgatásokban nem vett részt.) 1951 novemberében szabadult a hírhedt váci (az ÁVH fennhatósága alatt álló) börtönből. Az ÁVH azonnal „leinternálta”, a kistarcsai internálótáborba került. Ott egy későbbi jelentés szerint „*destruktív magatartást tanúsított*”. A táborból 1953 szeptemberében szabadult ki. 1964-ben még személyi törzslapot állítottak ki rá. További sorsa nem ismeretes.

- 14.) **Bércesi Sándor**, csendőr őrmester: O-14959/1154 (89 o.) 1936-ban jelentkezett a csendőrséghez. A nyíregyházi csendőriskola elvégzése után előbb a fehérgyarmati, majd a nyírmadai csendőrőrsön szolgált. 1943-ban Nyírmadáról Kassára vezényelték, majd tábori csendőrként kihelyezték a keleti frontra. Ott megsebesült, így került ki 1945 elején Ausztriába, ahonnan 1945 őszén került haza. Mint „nyugatos”, Zalaegerszegen leinternálták, onnan 1946 januárjában szabadult. Megnősült, azután Tiszatelekre költözött. Ott 1950 februárjában fizikailag megfenyegette az egyik pártbizottsági tagot, ezért több alkalommal őrizetbe vették. 1956-ban a helyi forradalmi események egy igen agilis, antikommunista szereplője volt, akit a nemzetőrség parancsnokává választottak. A forradalom leverése utáni megtorlás idején, 1957. május elején „preventív őrizetbe” vették. 1960 májusában a Szabolcs-Szatmár megyei Rfk. Politikai Nyomozó Osztály V. alosztályán figyelő dossziét nyitottak rá. Ettől kezdve „társadalmi kapcsolatokon” keresztül és a helyi rendőrrel figyeltették, de semmi terhelő információ nem merült fel vele kapcsolatban. 1969 novemberében a nyíregyházi III/III alosztályon törölték a „külön nyilvántartásból”, ezek szerint az 57 éves, volt csendőr és „ellenforradalmár”, a helyi mezőgazdasági termelőszövetkezet (a továbbiakban: téesz) tagja már nem tűnt veszélyesnek az államhatalom számára.
- 15.) **Beöthy Kálmán**, csendőr ezredes: V-117333 (96 o.) Nagy múltú bihari nemesi család tagja. 1915-ben, elvégezte a hadapródiskolát, kikerült az orosz, az erdélyi, majd az olasz frontra. Végig harcolta a Nagy Háborút, főhadnagyként szerelt le. 1921-ben lépett csendőri szolgálatba. jelentkezett a csendőrséghez. A csendőrtiszti tanfolyam elvégzése után, 1922 júniusától Biharkeresztesen lett szárnyparancsnok, 1926-tól több csendőrszárny parancsnoka volt. A harmincas években több cikke jelent meg a Csendőrségi Lapokban, egy rövid ideig ő volt a szakfolyóirat főszerkesztője. 1942. augusztus 1-vel a BM VI-b., később XX. (csendőrségi szolgálat) osztályának lett a helyettes vezetője. A nyilas hatalomátvétel után – mivel az osztály vezetőjét a Gestapo lefogta –, 1944 novemberében őt nevezték ki az osztály vezetőjének. A feladata az anyagi és személyi kiürítés megszervezése, lebonyolítása lett. 1945 márciusában parancsra több száza csendőrrel (és családjával) nyugatra vonult. Hazatérése után, 1945 novemberében előzetes letartóztatásba helyezték, majd december végén a Budapesti Népbüzség „háborús bűntett” elkövetésének büntette miatt vádat emelt ellene. A Budapesti Népbíróság 1946 áprilisában első fokon fölmentette a vádak alól. májusában internálták, októberben a NOT jóváhagyta az ítéletet. a táborból július elején kiszabadult. 1946-ban vádat emeltek ellene, de a népbíróság áprilisban fölmentette. 1951-ben Budapestről családotól kitelepítették Újfehértóra. A kitelepítés 1953-ban ért véget, de nem térhetett vissza a fővárosban, emiatt Martonvásáron telepedett le, ott csak segédmunkásként dolgozhatott. Az

ÁVH 1951-től figyeltette, mert feltételezésük szerint kapcsolatot tartott nyugaton maradt volt csendőrökkel, de ő ezt tagadta. 1956-ban nem vett részt a forradalomban. ennek ellenére 1958-ban több alkalommal kihallgatták, majd internálták Tökölre. 1959. októberi szabadulása után több ügynökkel figyeltették, szabadulása után, 1960 októberéig ref. alatt állt. Az 1960-as években több ügynök adott róla jelentést a kádári állambiztonságnak. Beöthy 1971. májusában hunyt el, ezért szeptember törölték az állambiztonsági alapnyilvántartásból.

- 16.) **Berkes-Mészáros Antal**, csendőr szakaszvezető: O-14977/16 (19 o.) 1941-ben lépett csendőri szolgálatba. 1944 júliusáig a kiskundorozsmai őrsön szolgált, onnan vezényelték a szegedi nyomozó alosztályhoz. A töredékes iratokból nem derül ki, hogy milyen nyomozásokban vett részt. A Vörös Hadsereg elől Szegedről a Dunántúlra vonult a nyomozó alosztállyal, 1945. május elején Bajorországban esett amerikai hadifogságba. Mivel „nyugatos” volt, hazatérése után, 1946 januárjában Szentesen leinternálták. Szabadulása után az SZDP tagja lett 1948-ig. Az 1956-os nagymágocsi forradalmi eseményekben aktívan nem vett részt, ezért utóbb nem vonták felelősségre. Csak annyit lehet tudni róla, hogy az 1960-as években két ügynökkel figyeltették. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki az akkor már 59 éves téesz-tagot.
- 17.) **Besenyei István**, csendőr tizedes: O-14977/85 (23 o.) Erdélyi származású, 1939 és 1940-ben még a román hadseregben volt kénytelen szolgálni. A 2. bécsi döntés után román katonaként szökött át Magyarországra. Mivel megelégette a katonáskodást, nem szeretett volna a honvédségnél szolgálni, ezért 1941-ben jelentkezett a csendőrséghez. A nagyváradi próbacsendőriskola elvégzése után Észak-Erdélybe vezényelték. 1943-ban elvégezte a járőrtárs iskolát, ezután a nyergesújfalui őrsre helyezték. Hosszas betegeskedés után alakulatával 1944 őszén bevetették a Vörös Hadsereg ellen. Endrőd környékén „leszakadt” az alakulatától, civilbe öltözött, a szomszédos Gyomán érte a szovjet bevonulás. 1945-ben helyben megnősült, később a gyomai téesz-ben dolgozott. 1956-ban nemzetőr lett, és egy 1957-es rendőrségi jelentés szerint „*csendőr módra*” járta a nagyközség utcáit. 1957-ben Kistarcsára internálták, majd ref. alá helyezték. 1965-ben még jelentés készült róla.
- 18.) **Beszédes (Bencsik) András**, csendőr szakaszvezető: O-14958/15. (11 o.) Csak annyi tudható róla, hogy 1937-ben lépett csendőri szolgálatba. 1944 őszén az újverbászi őrsről vonult társaival nyugatra. Grazban szovjet hadifogságba esett. A Szovjetunióból 1947-ben engedték haza. 1948-ban nyugatra „disszidált”. Egy 1964-es állambiztonsági jelentés szerint akkor az Amerikai Egyesült Államokban élt.
- 19.) **Dr. Binder Gusztáv**, csendőrnnyomozó főhadnagy: V-145975 (220 o.) Az 1930-as években jog- és államtudományi diplomát szerzett. 1941 végén került a csendőrséghez, mint hadapród őrmester. 1943-ban a budapesti csendőrtiszt iskolán tanult. 1944 tavaszán a berettyóújfalui őrs helyettes parancsnokává nevezték ki, hamarosan előléptették főhadnagynak. A Vörös Hadsereg elől parancsra az őrs tagjaival Balassagyarmatra vonult. Novemberben, a nyilas hatalomátvétel után fölállított „Nemzeti Számonkérés Szervezete” katonai alosztályának parancsnokhelyettesévé nevezték ki. Utólag tagadta, hogy részt vett volna a Bajcsy-Zsilinszky Endre-vezette ellenállási mozgalom elleni nyomozásban. Budapestről hamarosan Szombathelyre helyezték, 1945 márciusában kellett elhagynia az országot. Mivel ő is „nyugatos” volt, 1945-ben internálták. 1946-ban népbíróság elé állították, de fölmentették. 1956-ban tudatosan kimaradt a forradalmi eseményekből. („*Ez nem a mi ügyünk volt*” – mondta 1957-ben egy hálózati személynek.) 1957 elejétől figyeltették ügynökökkel (ketten közülük volt csendőrtisztek...) Az egyiknek 1957 szeptemberében keserűen kijelentette, hogy 1945 óta „*hozzá kellett volna szoknom [...], hogy mi csak harmadrendű állampolgárok vagyunk.*” Az 1959-es csendőrellenes megtorlás idején, július közepén őrizetbe vették. Az előzetes letartóztatása idején fogdaügynököt állítottak rá. A vele folytatott beszélgetés során is tagadta, hogy köze lett volna Bajcsy-Zsilinszky kihallgatásához, kínzásához, és azt is mondta, hogy már sajnálja, hogy nem „disszidált”, mert akkor megúsza volna a mostani, ellene folyó eljárást... A vizsgálati szakaszban több tanút hallgattak ki, akik ellentmondásos vallomásokat

- tettek. 1960 júniusában az MNK Katonai Bírósága a dr. Binder Gusztáv és társai ellen foganatosított perben, a volt főhadnagyot, mint első rendű vádlottat, „háborús bűntett” elkövetése miatt 15 évre ítélte. Július végén a Legfelsőbb Bíróság Katonai Kollégiumának Különtanácsa jóváhagyta az elsőfokú ítéletet. Későbbi sorsa a források hiányában ismeretlen.
- 20.) **Bodó Antal**, csendőr őrmester: V-487 (42 o.) 1939-ben jelentkezett csendőri szolgálatra. Az egyéves próbacsendőri iskola elvégzése után a kárpátaljai, salánki őrsre vezényelték, majd az erdélyi körösfői őrsön szolgált. 1945. januárjában őrmesterré léptették elő. A Vörös Hadsereg benyomulásakor az őrssel együtt a Dunántúlra távozott. Ott esett hadifogságba, de a szovjetek az őrs tagjaival együtt haza engedték. 1948-tól élt Szegeden. 1949 tavaszán szervezték be a szegedi Kereszt és Kard Szövetség nevű antikommunista ellenállási mozgalomba. Bár semmiféle komoly tevékenységet nem fejtett ki (akár csak a társaság nagy része), de a szervezkedés felszámolása során, júliusban őt is letartóztatták. 1950 augusztusában a szegedi megyei bíróság a Halápi József és társai per XXI. r. vádlottjaként első fokon hat év kényszermunkára ítélte, melyet másodfokon tíz évre emeltek. Az ítéletet 1956-ban nyolc évre mérsékeltek. A dossziéjából nem derül ki, hogy mikor szabadult ki a börtönből és később mi lett a sorsa. Annyi bizonyos, hogy 1976-ban még törzslapot állítottak ki rá, vagyis „szemmel tartották”.
- 21.) **Boga György**, nyug. csendőr főtörzsőrmester: V-58977 (24 o.) Székelyföldön született, még 1899-ben lépett csendőri szolgálatba. 1920 és 1923 között a makói őrsön szolgált, majd az apátfalvi őrs parancsnoka volt, akkor már főtörzsőrmesteri rangban. Már 1929-ben nyugállományba vonult. 1945-ben néhány 1919-es „veterán kommunista” följelentette, mert állításuk szerint 1920-ban részt vett az őrizetbe vett kommunisták bántalmazásában. 1946-ban ez ügyben kihallgatták, majd a népbiztonság lezárta az „ügyet”, mert szerinte elévült. 1959-ben, a csendőrellenes megtorlások során vették elő újra az „ügyét”. 1960-ban bizonyítékok hiányában lezárták a nyomozást az akkor már 82 éves volt csendőrrel szemben. A személyi kártyáját csak az 1967-es halála után, 1968-ban törölték.
- 22.) **Bohák László**, próbacsendőr: O-14977/86 (9 o.) A pár oldalas vizsgálati dossziéból csupán annyi tudható róla, hogy 1944-ben jelentkezett a csendőrséghez azért, hogy elkerülje a frontszolgálatot. Valamikor szovjet hadifogságba esett, ismeretlen időben szabadult. 1956-ban passzív magatartást tanúsított. 1961-ben még információt gyűjtöttek róla, de azt állapították meg, hogy a fennálló rendszerrel szemben lojális, „ellenséges tevékenységet nem folytat”. 1965-ben a Békés megyei Rfk. III/III alosztályán javasolták, hogy hagyják meg kutató nyilvántartásban.
- 23.) **Dr. Bóna Zoltán**, csendőr százados: V-63886 (Palocsay István dossziéjában, 88–101. o.) A csekény iratanyagból csupán annyi tudható, hogy Erdélyben született, 1934-ben szerzett jog- és államtudományi doktorátust, majd ügyvédbojtárként dolgozott. 1937-ben jelentkezett a csendőrséghez. A Ludovika Akadémia elvégzése után, 1939-ben avatták hadnaggyá, majd az adonyi szárny helyettes parancsnokává nevezték ki. 1940-ben a budapesti műszaki csendőralosztályra vezényelték. 1944 végén esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1947-ben térhetett haza. A HM Katonapolitikai Osztálya 1948-tól kezdett „foglalkozni” vele. Egy 1950 márciusi ÁVH-s feljegyzésből az derül ki, hogy kísérletet tettek arra, hogy beszervezzék „B-személynek” (ügynöknek), de ez úgy tűnik, nem sikerült. 1950 áprilisában meggyanúsították azzal, hogy részt vett a részben Rektor Béla százados nevéhez kötődő „Csendőr Község” nevű szervezkedésben. (Egy forrásból úgy tűnik, ezt a „szervezkedést” a HM Katonapolitikai Osztályán találták ki – hogy mi történhetett, azt további kutatásoknak kell kiderítenie.) Ő tagadta, hogy részt vett volna ebben a szervezkedésben. Kistarcsára, majd Recskre internálták, onnan 1953 szeptemberében szabadult. Ezt követően ref. alá helyezték. További sorsa források hiányában nem ismert.
- 24.) **Bordos Ernő**, csendőr szakaszvezető: V-146914 (22 o.) Erdélyben született, onnan 1920-ban menekült el a szüleivel. Csak 1926 és 1929 között szolgált a csendőrségnél, akkor leszerelt,

mint szakaszvezető, majd Szegeden dolgozott, különböző munkahelyen. 1949-ben „izgatással” vádolták meg, de a vádat ejtették. Az 1956-os forradalom szegedi eseményeiben nem vett részt. 1958-ban egy évre „közbiztonsági őrizetbe” helyezték, mert ismét „izgató kijelentéseket” tett. Vizsgálati dosszióját 1962-ben zárták le.

- 25.) **Böröcz József**, csendőr törzsőrmester: V-142655 (64 o.) 1916 és 1918 között részt vett a Nagy Háborúban, 1918 októberében olasz hadifogságba esett, ahonnan 1920-ban térhetett haza. 1922-ben Pécsen rendőrnek jelentkezett, de 1924-ben áthelyezték a csendőrséghez. A csurgói próbacsendőr iskola elvégzése után előbb a drávafoki, majd a babócsai őrsre helyezték. Több alkalommal kisebb időszakokra átvezényelték más őrsökre is. A legutolsó beosztása őrsparancsnok helyettes volt Somogyváron, főtörzsőrmesteri rangban. Úgy tűnik, ő nem került nyugatra. 1945 és 1947 között a „demokratikus rendőrségnél” szolgált, majd elbocsájtották. 1956-ban a Somogy megyei Babócsán a nemzetőrség helyettes parancsnokává választották, a helyi forradalmi események egyik hangadója volt. Állítólag 1956. november 4. után Jugoszláviába „disszidált”, ahonnan 1957 márciusában tért haza. 1957 végén a kaposvári megyei bíróság nyolc hónapra ítélte. 1960-tól szerepelt a „veszélyes elemek” különnyilvántartásában. 1972-ben, a halála után zárták le a dosszióját.
- 26.) **Czigány József**, csendőr ezredes: O-14943/113. (23 o.) és V-141630 (Gönczöl Dezső és tsai., 8–187. o.) és V-47834 (Zombori Istvánné és tsai., 68–195.) Önkéntesként végig harcolta a Nagy Háborút, tartalékos hadnagyként szerelt le. 1918 végén jelentkezett a csendőrséghez. A csendőrtiszti tanfolyam elvégzése után több vidéki parancsnokságon teljesített szolgálatot. 1934 augusztusától a szombathelyi őrsparancsnokképző iskoláján volt oktatótisz. 1936 és 1938 között a szombathelyi nyomozó alosztály helyettes parancsnoka volt. 1940 novemberében a budapesti Központi Nyomozó Osztályra (1943-tól Parancsnokság) vezényelték beosztott tisztként. 1941 és 1943 között az osztály ideiglenes parancsnokhelyettese volt, 1943 februárjától ideiglenes parancsnok. A nyilas hatalomátvétel után leváltották és a szombathelyi kerület parancsnokává nevezték ki. „Nyugatosként” a hazatérése után kis időre internálták, majd a HM Katpol-on és a BM PRO-n több alkalommal kihallgatták. A kihallgatásain „részletes feltáró vallomást” tett, egyebek mellett a Központi Parancsnokság működéséről, az ott szolgált tisztekről. 1946-ban a Budapesti Népbíróság eljárást indítottak ellene, de bizonyítékok hiányában fölmentették. 1950-ben újabb eljárás folyt ellene, ekkor a Pest Megyei Bíróság tíz évre ítélte. 1956-ban szabadult, a forradalomban nem vett részt. 1958–59-ben internálták, utána a feleségével Simontornyán telepedett le. 1960-ban a BM Tolna megyei Rfk. Politikai Osztályán figyelő dossziét nyitottak rá, mert szerintük „veszélyes, ellenséges kategóriába” tartozik. 1960-tól négy ügynököt állítottak rá. A hálózati személyek jelentései szerint kapcsolatot tartott volt bajtársaival. 1969-ben útlevelet kapott Ausztráliába, hogy meglátogassa az ott élő lányát. A négy havi ott tartózkodása alatt találkozott volt csendőrtiszttel bajtársaival, akik próbálták meggyőzni, hogy maradjon ott, de inkább hazatért. Az ausztráliai útiról, az ott élő volt csendőrtisztekkel folytatott beszélgetéseiről részletesen beszámolt az állambiztonsági kapcsolatának. Azt is elmondta, hogy a nála fiatalabb volt csendőrtisztek árulónak tartották... A Pest megyei Rfk. III/III alosztályán foglalkoztak a beszervezésével, de egy 1970 május végi jelentésben azt írták, hogy „*beszervezésre nem alkalmas*”. Ugyanebben a jelentésben azonban azt is írták, hogy 1967 óta „*részletesen beszélgettünk [vele] a csendőrség felépítéséről, a háború alatti eseményekről, szerepéről a Horthy-féle »kiugrási« kísérletről*” A dosszióját halála után, 1977-ben zárták le.
- 27.) **Cs. Kéri László**, csendőr tiszthelyettes: O-14977/84 (22 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1940-ben jelentkezett szolgálatra a csendőrséghez. Valahol, a kolozsvári IX. csendőrkerületben teljesített szolgálatot. 1945 tavaszán a Dunántúlon szovjet hadifogságba esett, onnan 1948-ban szabadult. Szabadulása után felesége hét holdját művelte. 1956-ban Gyomán néhány volt csendőr bajtársa felszólítására ő is tagja lett a nemzetőrségnek. 1957-ben két hónapig „közbiztonsági őrizetben” volt (internálták). (Az indoklásban az olvasható,

hogy „*A közrendre és közbiztonságra [...] önmagában is veszélyt jelent, ha a volt csendőr fegyveresen tevékenykedik...*”) Két évig ref. alatt volt, éjjel 23 óra és hajnali öt óra között nem hagyhatta el Gyomát, nem lehetett jelen gyűléseken, nem látogathatott kocsmákat (stb.). 1965-ben zárták le a dossziéját.

- 28.) **Császár József**, csendőr őrmester: V-13738 (52 o.). 1941 szeptemberében lépett csendőri szolgálatba, ő is megélhetési okok miatt. 1942-től 1944-ig különböző délvidéki őrsökön teljesített szolgálatot. 1944 novemberében megbetegedett, a kaposvári csapatkórház betegeként került ki Németországba. Az amerikai hadifogságból 1945 októberében érkezett haza, és mint „nyugatos”, 1946 januárjában Szegeden internálták. Júniusban, amikor átkísérték pár internált társával a szegedi klinikára, megszökött. Az iratokból nem derül ki, hogy mikor fogták el, de az internálását 1946 szeptemberében megszüntették, és ref. alá helyezték, amit 1948 végén szüntettek meg. Az 1956-os eseményekben nem vett részt. 1964 augusztusában a Csongrád megyei Rfk. Politikai Osztályán hozott határozattal a volt csendőrt alapnyilvántartásba helyezték.
- 29.) **Cserháti (Czerok) József**, csendőrnagy, törzsőrmester: V-66060 (81 o.) 1935 áprilisában jelentkezett a csendőrséghez (azt követően magyarosította a nevét). Miután elvégezte a salgótarjáni próbacsendőr iskolát, az üllői őrsre vezényelték. Onnan 1939 márciusában áthelyezték a visszatért Kárpátalja déli részére, a Bereg vármegyei hátmegi őrsre. 1939 augusztusától Budapesten járőrvezető-nyomozó tanfolyamon tanult. 1940 februárjában helyezték a budapesti I. nyomozó alosztályra. Onnan szeptemberben átvezényelték a marosvásárhelyi X. nyomozó alosztályra. Ott részt vett az észak-erdélyi kommunistaellenes nyomozásokban. (Ő ezt utólag tagadta, azt vallotta, hogy imrédysták ellen nyomozott.) 1942 augusztusában visszavezényelték a budapesti alosztályra. Ott több kommunistaellenes nyomozásban, előállítottak kihallgatásában (állítólag bántalmazásában is) vett részt. 1945 február elején Budán esett szovjet hadifogságba, de pár nap múlva elengedték, haza mehetett Galgamácsára. 1945–46-ban több tanút hallgattak ki vele kapcsolatban. 1945 novemberétől a politikai rendőrség több tanút hallgatott ki vele kapcsolatban, mert „demokrácia ellenes magatartással” gyanúsították meg. December közepén az aszódi járási kapitányság politikai osztálya ref. alá helyezte. 1946 augusztusában a ref. miatt írt egy „fellebbezést” a belügyminiszternek, melyben kijelentette, hogy ő nem tett „demokrácia ellenes” kijelentéseket, csupán egy személy (aki történetesen MKP-tag volt) bosszújának az áldozata. 1947 augusztusában a budapesti ÁVO őrizetbe vette. Több tanút hallgattak ki az ügyében, akik azt állították, hogy személyesen részt vett a kínzásukban, bántalmazásukban. (Ő ezt mindvégig tagadta.) 1949 januárjában a Budapesti Népbíróság a Bikszádi és társai per II. rendű vádlottjaként „háborús bűntett” elkövetésének vádjával elsőfokon életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte, mert a vád szerint emberek megkínzásában vett részt. A NOT az elsőfokú ítéletet 13 év kényszermunkára enyhítette. 1955 júniusában, 44 éves korában (tisztázatlan körülmények között) elhunyt a börtönben.
- 30.) **Csiki (Csokán) József**, csendőr szakaszvezető: O-14958/109 (14 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1933. április elején a honvédségtől – 1949-es vallomása szerint – „vezénylés útján” került a csendőrséghez. A miskolci próbacsendőr iskola elvégzése után Polgárdiba helyezték. 1936 decemberében sikerült leszereltetnie magát és visszakerült a honvédséghez. 1945 januárjában sebesült honvédként került szovjet hadifogságba, de májusban szabadult a hírhedt ceglédi hadifogolytáborból. 1945-ben belépett az SZDP-be, a „pártegyesülés” után az MDP-ből kizárták. Az 1956-os tevékenységéről semmi információ nem maradt fenn. Egy 1970. februári kérdőjegyből az derül ki, hogy törölték az állambiztonsági nyilvántartásból.
- 31.) **Csöti-Gyapjas József**, csendőr szakaszvezető: O-14958/101 (17 o.). Csak annyi tudható róla a néhány oldalnyi iratból, hogy 1940 novemberétől szolgált a csendőrségnél. A makói próbacsendőr iskola elvégzése után előbb Kelebián, majd a dél-bácskai csúrogi őrsön szolgált, szakaszvezetői rangban. 1944 októberében a Vörös Hadsereg elől az őrs legénységével a

Dunántúlra vonult, majd Kőszegről „zárt rendben” Ausztriába mentek. 1945 május elején estek amerikai hadifogságba. A hadifogolytáborból szeptemberben megszökött és Magyarországra jött. Mivel ő is „nyugatosnak” számított, 1945 őszén a szentesi internálótáborba került, majd 1946–47-ben ref. alatt állt. 1956-ban Kiskundorozsmán nemzetőr volt, emiatt utóbb elbocsájtották a munkahelyéről, az internálást megúsza. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki rá.

- 32.) **Czeplédi Gergely**, törzsőrmester: O-14958/91 (25 o.) Csupán annyit lehet tudni róla, hogy valamikor 1944 előtt jelentkezett csendőrségi szolgálatra. A világháború alatt Észak-Erdélyben szolgált, ott állítólag részt vett kommunistaellenes nyomozásokban. 1944 őszén a Nemzeti Számonkérő Szervezethez helyezték, ahol foglyok őrzésével volt megbízva. 1949 októberében a Lantos János és társai per II. r. vádlottjaként a NOT jogerősen két év börtönbüntetésre ítélte. Szabadulása után Kisteleken telepedett le. Az 1956-os forradalom napjaiban passzív magatartást tanúsított. Ennek ellenére egy ügynököt állítottak rá, aki azonban semmi érdemleges információt nem tudott adni róla. Az 1959-es csendőrellenes megtorlások idején (nyilván csendőr múltja miatt) fél évre ref. alá helyezték. 1970-ben még kérdőjegyet állítottak ki róla, tehát „számon tartották”.
- 33.) **Czérna József**, csendőr őrmester: O-14958/100 (10 o.) A pár oldalas anyagból csak annyi derül ki, hogy bácskai származású volt. 1939-ben jelentkezett csendőri szolgálatra. Azt nem lehet tudni, hogy mely őrsön szolgált. „Nyugatosként” valószínűleg őt is internálták. 1947-ben tiltott határátlépés kísérlete miatt pénzbüntetésre ítélték. (Valószínűleg haza akart szökni a magyarkanizsai szüleit meglátogatni.) 1951-ben családotól kitelepítették a Debrecen környéki Ebes nevű falucskába. 1956-ban nem vett részt a forradalomban, de mint volt csendőrt, még 1964-ben is jelentés készült róla a szegedi III/III-as alosztályon. 1972-ben még lakcímfelügyelő lapot állítottak ki róla.
- 34.) **Dékány Ferenc**, csendőr szakaszvezető: O-14958/113 (19 o.) A csekély mennyiségű forrásból annyi tudható, hogy 1943-ban saját kérésére került a csendőrséghez. 1945-ben esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1947-ben tért haza. Állítólag a dél-alföldi Fehér Gárda ellenállási mozgalom tagja volt, emiatt 1950-ben Kistarcsára internálták. Egy 1960-as feljegyzés szerint valamikor 1956 előtt az ÁVH „terhelő adatok alapján” besorozta, de a dossziéja 1956-ban megsemmisült. 1956-ban nem vett részt a hódmezővásárhelyi forradalmi eseményekben, ennek ellenére, mint volt csendőrt, ügynökkel figyeltették. (Egy 1960 májusi szegedi állambiztonsági jelentés szerint „a csendőrség kötelékébe, mely fasiszta szervnél” szolgált 1945 előtt.) A hálózati személyek azt jelentették róla, hogy nem politizál, nem szidja a rendszert. A róla szóló állambiztonsági dossziét 1968-ban zárták le.
- 35.) **Dely László**, csendőr főtörzsőrmester: O-14958/123 (12 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy még valamikor 1939 előtt nyugállományba helyezték. 1956-ban nem vett részt a balástyai forradalmi eseményekben. 1957-ben „felfegyverkezve elkövetett, hatósági közeg elleni erőszak bűntette” miatt négy hónap börtönre, ítélték (amikor a fiát le akarták tartóztatni, ezt igyekezett megakadályozni). 1958-ban belépett a téeszbe. 1967-ben „jogellenesen” az USA-ban maradt, az 1956-ban „disszidált” lányánál. A dossziéját 1970-ben zárták le.
- 36.) **Dénes János**, csendőr törzsőrmester: O-14958/121 (13 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1930-ban állt csendőrségi szolgálatba. Több őrsön szolgált (pl. Makón, Jánoshalmán, Kelebián, Szegeden), 1945-ben Németországban esett amerikai hadifogságba. 1945-ben, mint „nyugatos” 11 hónapra internálták, majd 1946-ban ref. alá helyezték, Pitvaroson. Az 1956-os forradalom idején passzív magatartást tanúsított. 1961-ben még javasolták, hogy tartsák meg a nyilvántartásban, mint volt csendőrt.
- 37.) **Dobó István**, csendőr törzsőrmester: O-14958/118 (16 o.) Csupán annyit lehet tudni róla, hogy 1935-ben lépett csendőri szolgálatba. Állítólag kommunistaellenes nyomozásokban vett részt. 1946–47-ben „népellenes” bűntett miatt internálták, utána 1949-ig ref. alatt állt. 1952-ben családotól kitelepítették Ebesre. 1956-ban passzív magatartást tanúsított, de múltja miatt őt is

- ügynökökkel figyeltették. 1965-ben Szegeden határozatot hoztak az alapnyilvántartásban való meghagyásban.
- 38.) **Dobó József**, csendőr főhadnagy: V-127960 (17 o.) 1943-ban került a csendőrséghez. 1944-ben – nagybátyja, Mikó Zoltán vk. százados javaslatára – részt vett Ipolypásztó környékén egy speciális, diverzáns alakulat kiképzésében. 1945-ben az NKVD őrizetbe vette, és letartóztatta. 1947-ben szabadult a szovjet hadifogságból. 1949-ben az ÁVH „bizalmas nyomozást” kezdeményezett ellene, majd internálták Kistarcsára, ahonnan 1950-ben megszökött. Ezért 1951-ben két év 10 hónapra ítélték. 1964-ben alapnyilvántartásba helyezték, de 1985-ben még kérdőjegyet állítottak ki rá.
- 39.) **Dósai Molnár Lajos**, csendőr főtorzsőrmester: O-14958/122 (16 o.) 1930-tól szolgált a csendőrség kötelékében. „Nyugatosként” 1945-ben őt is internálták. 1946-ban ref. alatt állt. Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1956-ban nem vett részt a forradalomban, de az 1960-as években még a belügyi nyilvántartásban tartották múltja miatt.
- 40.) **Döbrei Sándor**, csendőr őrmester: O-14974/134. (21 o.) 1941-ben került a csendőrség kötelékébe. „Nyugatosként” 1945-ben internálták. 1946–47-ben rendőrhatalósági felügyelet alatt állt. 1956-ban Nemesviden tagja volt a nemzetőrségnek. Az 1960-as évek végén, 1970-es évek elején múltja miatt ügynökökkel figyeltették. 1987-ben még figyelőlapot állítottak ki a 72 éves volt csendőrré.
- 41.) **Dudás József**, csendőr őrmester: V-3908 (21 o.) 1940 novemberében állt csendőri szolgálatba. Először Tiszakürtön volt próbacsendőrré, majd a nagyváradi iskola elvégzése után 1942 március végétől ismét a tiszakürti őrsön szolgált. 1944 decemberében esett szovjet hadifogságba Zsámbékon. A szovjet fogságból ő is csak 1950. december végén térhetett haza. Kihallgatása után 1951 márciusáig internálták, majd szeptemberig ref. alá helyezték. Egy 1951 január végi rendőr-jelentés szerint csendőrként *„mindenben a leghívebben kiszolgált a múlt társadalmi rendszert”*. Későbbi sorsa a források hiányában ismeretlen.
- 42.) **Ifj. Éder István**, csendőr szakaszvezető: V-538 és V-1420/1 (21, 120 o.) 1943-ban lépett csendőri szolgálatba. 1944 novemberében a visszavonuló alakulatától megszökött, és hazament Szegedre. 1945–47 között az MKP tagja volt. 1950. elején tagja lett a szegedi Kereszt és Kard Szövetség nevű antikommunista szervezkedésnek. Fél év múlva, szeptemberben, a szervezet felszámolása során Kistarcsára internálták. Állítólag valamikor Recskre került. 1953 őszén Kistarcsáról szabadult, de utólag négy és fél évre ítélték. Az 1960-as évek elején két ügynökökkel figyeltették. Egy kérdőjegy szerint 1965-ben kísérletet tettek a beszerzésére, az eredmény nem ismert, mindenesetre még 1968-ban is adott róla jelentést egy ügynök. 1969-ben – halála után – zárták le a dossziéját.
- 43.) **Erdei Imre**, csendőr őrmester: O-14977/87 és V-92173 (22, 19 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1938-ban lépett csendőrségi szolgálatba. Több vidéki őrsön (Rákóczi falván, Dévaványán, Békésen) szolgált. 1944. október elején a békéscsabai őrsről vonult el a társaival, Ausztriában esett hadifogságba. 1949-ben a szegedi népbíróság elé állították, ahol „népellenes bűntett” elkövetése miatt fél év börtönre ítélték. 1956-ban „passzív magatartást tanúsított”, ennek ellenére később ügynökökkel figyeltették. Az *„ellenséges tevékenységet nem tanúsított”* tévesz-nyugdíjas dossziéját 1968-ban zárták le.
- 44.) **F. Kis János**, csendőrnagyvezető főtorzsőrmester: O-14977/24 és V-18164 (158, 32 o.) 1923-tól szolgált csendőrként. 1934-ben átvezényelték a szegedi nyomozó alosztályhoz. Az 1930-as években több kommunistaellenes nyomozásban vett részt, de ezen kívül szélsőjobb oldali csoportok (pl. a „kaszás-keresztesek”) ellen is nyomozott. 1946 januárjában hagyta el csoportjával az országot, majd amerikai hadifogságba esett. Onnan 1945 tavaszán ért haza. „Nyugatosként” 1945 májusában internálták. 1947–1948 között ref. alatt állt Gyomán. A népbírósági megtorlást valamiért megúsza. 1956-ban nem vett részt a gyomai forradalmi eseményekben, ennek ellenére 1960-ban – a csendőr múltja miatt – operatív nyilvántartásba

- vették, figyelő dossziét nyitottak rá. Több ügynökök jelentett róla, mígnem 1969-ben törölték a „veszélyes elemek” külön nyilvántartásából.
- 45.) **Faragó György**, próbacsendőrként szakaszvezető: O-14958/136 (7 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1942-ben jelentkezett a csendőrséghez. 1945-ben szovjet hadifogságba esett, onnan 1946-ban szabadult ki. 1956-ban nem vett részt a kiszombori eseményekben, de csendőrként múltja miatt 1970-ig figyeltették.
- 46.) **Farkas (Fangler) Gábor**, csendőrként gazdasági tiszt, százados: V-81003 (59 o.) 1929-ben állt csendőrségi szolgálatba, gazdasági tiszt volt Debrecenben. 1945 februárjában beosztották a Közellátási Minisztériumba, egy hónappal később azzal hagyta el az országot. Németországból novemberben tért haza. Kihallgatását követően mint „nyugatos”, őt is leinternálták. A csepeli internálótáborból 1946 februárjában egészségügyi okok miatt szabadult. 1947 januárjáig ref. alatt állt. 1964-ben még állambiztonsági feljegyzés készült róla.
- 47.) **Fehér Ferenc**, csendőrként híradós, őrmester: V-53175, V-53576, O-14979/138 (9, 6, 58 o.) 1939-ben jelentkezett a csendőrséghez, két őrsön is próbacsendőrként szolgált, 1943-ban lett híradós. 1944-ben a galántai csendős tanosztályhoz helyezték, 1945-ben a törzzsel vonult nyugatra. Ausztriában esett hadifogságba, de az amerikaiak őt is átadták a szovjeteknek. Bár 1945 novemberében szovjet hadifogságból szabadult, ennek ellenére ő is „nyugatos”-nak számított. Emiatt 1945 októberétől 1946 márciusáig internálták, majd ref. alá helyezték. 1955-ben a gyulai munkahelyén sztahanovista oklevelet kapott. 1956-ban munkástanács-tag és nemzetőr volt. Emiatt 1957-ben ismét ref. alá helyezték. A hatvanas évek elején ráállítottak három ügynököt, akik semmi érdemleges jelentést nem tudtak adni róla. 1964-ben készült róla az utolsó jelentés.
- 48.) **Fehér Mihály**, csendőrként főtörzsőrmester: O-14977/28 (125 o.) 1922-ben jelentkezett csendőrségi szolgálatra. A gyulai iskola elvégzése után több őrsön szolgált. Valamikor elvégezhetette az őrsparancsnok-képző iskolát, mert 1944-ben már a császári őrs parancsnoka volt. 1945-ben alakulatával Németországba vonult, ott esett amerikai hadifogságba. Mint „nyugatos”, őt is internálták, majd 1946-ban Gyomán ref alá helyezték. 1956-ban Gyomán több volt csendőrként együtt nemzetőr volt, és állítólag „ellenforradalmi röpcédulákat” terjesztett. 1958-ban ref. alá helyezték. Egy feljegyzésből úgy tűnik, megpróbálták beszervezni. 1960-tól több ügynököt állítottak rá, ezen kívül a helyi rendőrség is figyelte. 1969-ben zárták le a dossziéját, mert akkor már nem tartották „veszélyes, ellenséges elemnek” a 71 éves térszennyűdijast.
- 49.) **Fekete István**, csendőrként nyomozó, őrmester: O-14958/142 (19 o.) 1933-ban lépett csendőrként szolgálatba. A makói iskola elvégzése után több őrsön szolgált. 1939-ben a szegedi nyomozó alosztályra vezényelték. 1940 végén a marosvásárhelyi alosztályra helyezték, onnan alakulatával 1944 őszén vonult el. Németországban angol hadifogságba esett. „Nyugatosként” 1945 őszén internálták, 1946 áprilisában megszökött, de hamar elfogták. 1948-ban ref. alá helyezték, ami 1949-ben szűnt meg. A népbírósi eljárást megúsza. 1956-ban passzív magatartást tanúsított. 1964-ben zárták le a dossziéját.
- 50.) **Fenyves Lajos**, csendőrként törzsőrmester: O-14995/22 (160 o.) 1927-ben jelentkezett a csendőrséghez. Dunántúli, majd 1940 után székelyföldi őrsökön teljesített szolgálatot. 1944 őszén a Székelyföldről Dunántúlra vonult az őrssel, az év végén a sármelléki őrsre osztották be. 1945 februárjában részese volt egy katonaszökevény elfogásában és kivégzésében. 1945 decemberében a nagykanizsai népbírósi alosztály a csendőrkéntársait, Pál Józsefet és Fodor Istvánt (lásd később) nyolc, ill. négy év börtönbüntetésre ítélte. Mivel Fenyvest nem tudták előállítani (azt hitték, nyugatra szökött, később azt írták, hogy 1945-ben „illegálisba vonult” miközben felesége szüleinél tartózkodott Balatonlellén), megúsza az eljárást. 1956-ban Balatonlellén tagja volt a nemzetőrségnek, ezért 1958-ban internálták, majd 1959-1960-ban ref. alatt állt. 1960-ban nyomozást indítottak ellene az 1945-ös sármelléki kivégzés miatt. Az eljárást 1961-ben megszüntették, mert az ügy elévült. Ezt követően ügynökökkel figyeltették és a

- balatonlellel rendőrök is rendszeresen jelentettek róla. 1970-ben törölték a külön nyilvántartásból, de 1973-ban még lakcímfelügyelő lapot állítottak ki rá.
- 51.) **Finta Imre**, csendőrnagy, százados: V-20979 (56 o.) Csak annyi tudható róla, hogy 1944-ben a szegedi „gyűjtő és bevagonizációs központ” parancsnoka volt, a gyanú szerint részt vett a szegedi gettóban lévő zsidók deportálásában. 1946-ban nyomozni kezdtek a tartózkodási helyének megállapítása céljából, majd körözőlevelet adtak ki. 1947-ben – távollétében – a szegedi népügyészség „népellenes bűntett” miatt vádat emelt ellene. 1948 januárjában a szegedi népbíróság öt évre ítélte. Kiderült, hogy nyugaton maradt...
 - 52.) **Fodor István**, csendőr őrmester: V-56404, (21 o.) Csupán annyi derül ki a dossziéjából, hogy Sármelléken 1945 februárjában Fenyves Lajossal együtt részt vett egy katonaszökevény kivégzésében. 1945 novemberében társa (Dávid Gyula) hat év börtönt, ő négy év kényszermunkát kapott. 1949-ben internálás alatt állt. További sorsáról nem maradtak fenn források.
 - 53.) **Fodor István**, csendőr őrmester: O-14958/146 (9 o.) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1936-tól volt csendőr. 1956-ban tagja volt a kisteleki forradalmi tanácsnak. Bírósági eljárás nem folyt ellene.
 - 54.) **Forrás Ernő**, csendőr főhadnagy: O-141420 (7 o.) Állítólag 1943-ban létrehozott egy „különleges rendeltetésű csoportot”, amely 1944 végétől a Korponay Miklós vk. százados-vezette „kopjás mozgalom” része lett. A front háta mögött diverzáns cselekményeket folytattak. Állítólag 1945-ben nyugaton maradt, de több alkalommal illegálisan hazajött, szervezni a „kopjásokat”. A töredékes iratokból nem világos, hogy végleg nyugaton maradt-e vagy hazajött és Győrben élt-e. Egy ügynök 1964-es jelentésében azt közölte, hogy 1945-ben elítélték a Szovjetunióban, ezt más forrás nem erősíti meg.
 - 55.) **Füzes (Fóris) István**, csendőr főtörzsőrmester: O-14958/145 (18 o.) Csak annyi tudható róla, hogy 1927-ben lépett csendőrségi szolgálatba. 1956-ban távol maradt a Mindszenti forradalmi eseményektől. 1960–61-ben ügynökjelentések készültek róla, 1964-ben a dossziéját meghagyták alapnyilvántartásban.
 - 56.) **Gerencsér Sándor**, csendőr őrmester: O-14958/189 (18 o.) 1933-tól volt a csendőrség tagja, azt nem lehet tudni, hogy mely őrsökon teljesített szolgálatot. 1956-ban Ambrózfalván tagja volt a nemzeti bizottságnak, kommunistaellenes kijelentéseket tett, ezért 1957 márciusától egy évre internálták. 1958-tól ügynökkel figyeltették. 1964-ben a dossziéját meghagyták alapnyilvántartásban.
 - 57.) **Gombos József**, csendőr őrmester: O-14958/176 (13 o.) 1940-ben állt csendőri szolgálatba. A szovjet hadifogságból 1950-ben térhetett haza, valószínűleg egy kis időre internálták, 1951-ben ref. alá helyezték. 1970-ig figyeltették.
 - 58.) **Göndöcs Ferenc**, csendőrnagy, alhadnagy: O-14961/166 (számozatlan anyag!). Délvidéki származású, valószínűleg a szerb megszállás elől menekült családjával Magyarországra. 1924-ben jelentkezett a csendőrséghez. Valamikor elvégezte a szombathelyi őrsparancsnok-képző iskolát. Azt nem lehet tudni, hogy ezután milyen őrsökon szolgált. 1935-ben vezényelték a Központi Nyomozó Osztály törzsalosztályához. Kommunistaellenes nyomozásokban is részt vett. Állítólag a keleti hadművelleti területen is szolgált. 1944-ben alhadnagy, őrsparancsnok volt Budapesten. „Nyugatosként” internálták, majd Héderváron ref. alá helyezték. Az 1956-os forradalom napjaiban „passzív magatartást” tanúsított. Az 1957 végén készült mosonmagyaróvári rendőrségi jelentés szerint „*magatartása a Népidemokráciával szemben tartózkodó*”. Úgy tűnik, 1959-ben tervezték a beszervezését, az eredmény azonban ismeretlen, de attól kezdve három ügynök is jelentett róla. 1968-ban készült róla az utolsó jelentés. 1983-ban hunyt el.
 - 59.) **Gurmai József**, csendőr őrmester: O-14958/177. Nyolc oldalas töredék, emiatt csupán annyi tudható, hogy 1923 és 1929 között teljesített csendőrségi szolgálatot. Úgy tűnik, hogy 1940-

- ben pár hónapra behívták csendőrségi szolgálatra, majd 1944 szeptemberéből 1945 májusáig, mint „tartalékos” szolgált. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állították ki rá.
- 60.) **Hadi (Hanyecz) István**, csendőr szakaszvezető: O-14977/92 (12 o.) Csupán annyi tudható róla, hogy 1942-től 1945-ig volt csendőr. 1956-ban nemzetőr volt Endrődön. A megtorlást elkerülte. 1960-ban belépett a helyi téesszbe, a helyi rendőrökkel ellenőriztették. 1965-ben még kutató-nyilvántartásban hagyták.
- 61.) **Hajnal Sándor**, csendőr szakaszvezető (?): O-14958/218 és V-16517 (8, 9 o.) Csupán annyi tudható róla, hogy mint „nyugatos”, 1946 első felében leinternálták, bár 1945-ben szovjet fogságba esett, ahonnan hamarosan szabadult. 1946 januárjában internálták, szeptember végén megszüntették az internálását, és ref. alá helyezték.
- 62.) **Halász József**, csendőr őrmester: O-14958/208 (10 o.) 1937-ben jelentkezett a csendőrséghez. A fennmaradt forrásokból nem lehet megtudni, hogy mely őrsön szolgált. Annyi bizonyos, hogy 1945-ben szovjet hadifogsága esett. Onnan 1948-ban szabadult. 1951-ben „közellátás veszélyeztetése büntett” elkövetése miatt egy hónap börtönbüntetésre ítélték. 1972-ben még lakcím figyelőlapot töltöttek ki rá.
- 63.) **Hangai György**, csendőr szakaszvezető: O-14958/200 (10 o.) A csekély mennyiségű megmaradt iratanyagból csupán annyi derül ki, hogy 1941-től teljesített csendőri szolgálatot, utoljára, 1944-ben a csanyteleki őrsön. 1945 tavaszán sebesülése miatt nem vonult bajtársaival nyugatra. Bár a csanyteleki „demokratikus pártok” (a KMP-től az FKGP-ig) és a helyi nemzeti bizottság is igazolta, hogy ott tartózkodása alatt nem követett el „népellenes cselekményeket”, őt sem igazolták le. 1956-ban nem vett részt a helyi „ellenforradalmi eseményekben”. 1966-ban meghagyták kutató-nyilvántartásban. 1972-ben még lakcím figyelőlapot töltöttek ki rá.
- 64.) **Hangodi János**, csendőr alhadnagy: V-52852 (102 o.) és K-1306 (47 o.) (Pár rá vonatkozó anyag: V-103468, Polgár Mihály és tsai. dossziében.) 1919-ben lépett a csendőrségi kötelékébe. Több őrsön szolgált, elvégezte az őrsparancsnok-képző iskolát, majd több őrsön szolgált parancsnok-helyettesként, 1934-től 1942-ig a törökszentmiklósi őrs parancsnoka volt. Utána a szolnoki szárnyparancsnokságnál szolgált szakaszparancsnokként. 1945 április elején vonult nyugatra. Mint „nyugatos”, hazatérése és kihallgatása után őt is leinternálták volna, de nem jelentkezett a szolnoki táborban, hanem „illegalitásba vonult”, vagyis bujkált. 1948 márciusában fogták el, majd Kistarcsára internálták. Súlyos betegsége miatt egy hónappal később kiengedték és ref. alá helyezték. 1949-ben népbíróság elé állították. A vád szerint részt vett a törökszentmiklósi zsidóság deportálásában, azzal kapcsolatos kegyetlenségekben, ezt azonban mindvégig tagadta. (Ügye összefüggésben áll Bánföldi György és Pekár Imre ügyével!) A szolnoki népbíróság bizonyítékok hiányában fölmentette. 1950-ben az ÁVH beszervezte. Egy 1958-as feljegyzés szerint az ügynöki tevékenységét nagy szorgalommal, megbízhatóan végezte, neki köszönhetően „több ellenséges tevékenységet is felderítettek”. 1957-ben „disszidált”. Később fölmerült, hogy Kanadában beszervezzék hírszerzésre őt vagy a hozzá kiment nagyobbik fiát – egyik sem valósult meg.
- 65.) **Harangozó Béla**, próbacsendőr tizedes: O-14979 (9 o.) A pár oldalas dossziéból csak az derül ki, hogy 1942-ben jelentkezett a csendőrséghez, 1944-ben Dévaványán szolgált. Valószínűleg ő is „nyugatos” volt, mert 1945-ben egy évre internálták. 1956 után készült róla néhány rendőrségi jelentés, amiből az derül ki, hogy az újkígyósi forradalmi eseményekben nem vett részt. 1965-ben meghagyták kutató nyilvántartásban.
- 66.) **Harsányi Imre**, csendőrnagy, őrmester: V-4978 (41 o.) A vizsgálati dosszié anyagaiból nem derül ki, hogy mikor lépett csendőri szolgálatba. Annyi bizonyos, hogy 1945 márciusában vonult nyugatra a győri ipari csendőrnagyozó osztaggal. Egy évvel később tért haza. „Nyugatosként” 1946. március-áprilisban több alkalommal kihallgatták, majd leinternálták. 1946 decemberében előzetes letartóztatásba helyezték „háborús büntett” elkövetése miatt, de bűncselekmény hiányában pár nap múlva szabadon engedték. 1947 augusztusában visszakísérték a Buda-déli Központi Internálótáborba. Onnan 1948. februárjában szabadult,

- majd 1949 augusztusáig ref. alatt állt. 1987-ben a Hajdú-Bihar megyei Rfk. III/III alosztályán határozatot hoztak a 76 éves nyugdíjas kutató nyilvántartásból való törléséről.
- 67.) **Hegedűs Gábor**, csendőr őrmester: O-14976/76 és V-24394 (12, 19 o.) 1940. áprilisában „szerelt fel” a csendőrségnél, Kecskeméten. A makói iskola elvégzése után több őrsön szolgált, egyebek mellett 1941-ben fél évig Észak-Erdélyben. 1942 őszétől a Tolna vármegyei Nagymányokon szolgált. 1944 november végén ott esett szovjet hadifogságba. 1945 tavaszán három hónapig a bonyhádi „közbiztonsági szolgálatnál” szolgált, majd Battonyára költözött. 1946 márciusában a tokodi internálótábor foglya volt, majd július elején a mezőhegyesi táborba kísérték. Az ottani internálótáborból 1946 júliusában szabadult, utána ref. alá helyezték, amely október végén szűnt meg. A battonyi forradalmi eseményekben nem vett részt, ennek ellenére 1960-ban a Békésmegyei Rendőrfőkapitányság Politikai Nyomozó Osztályán javasolták az „*antidemokratikus elemek operatív nyilvántartásában*” való meghagyásában. 1965-ig figyeltették.
- 68.) **Hegedűs László**, csendőr őrmester: O-14977/398 (11 o.) A pár oldalas vizsgálati anyagból csak annyi derül ki, hogy 1940-től volt a csendőrség tagja, a szolgálati helyei nem ismeretesek. „Nyugatos” volt p is, ezért 1946 márciusától szeptemberig internálva volt, utána 1947 végéig ref. alatt állt. Az 1960-as években az egyik gyomai térszben dolgozott. 1965-ben meghagyták az alap-nyilvántartásban.
- 69.) **Hégely Lajos**, csendőr törzsőrmester: O-14977/89 (18 o.) 1923-ban jelentkezett csendőrségi szolgálatra. A gyulai próbacsendőr iskola elvégzése után több őrsön szolgált. 1927-ben a kiskunhalasi lovascsendőr iskolán kapott kiképzést. 1928-tól 1934-ig a gyomai őrsön teljesített szolgálatot, februárban egészségügyi okok miatt nyugdíjazták. betegsége okán. 1941 augusztusában behívták tényleges szolgálatra, fél évig teljesített szolgálatot. 1945-ben igazolták. Gyomán élt, az ottani 1956-os forradalmi eseményekben nem vett részt. 1959 és 1965 között készült néhány állambiztonsági jelentés róla, amely során megállapították, hogy „*ellenséges tevékenységet nem fejt ki*”, nem politizál.
- 70.) **Hegyi Ernő**, csendőr őrmester: O-14958/196 és V-36743 (17, 39 o.) 1937-ben lépett a csendőrség kötelékébe. A miskolci próbacsendőr iskola elvégzése után pár hónapig Kárpátalján szolgált. 1942 július végén elvezényelték a miskolci nyomozó alosztályhoz, majd onnan 1944 márciusában Újvidékre, járőrvezetői tanfolyamra. Onnan augusztusban visszavezényelték Miskolcra. 1944 végén Dunaszerdahelyen keresztül vonult alakulatával Ausztriába, ahol amerikai hadifogságba esett. „Nyugatos” volt, ezért 1946 januárjában leinternálták, decemberben ref. alá helyezték, amit csak 1948 februárjában szüntettek meg. A fentmaradt iratokból úgy tűnik, hogy az 1956-os forradalmi eseményekben nem vett részt. Egy 1961-es rendőrségi feljegyzésben az olvasható, hogy állítólag a Délvidéken részt vett kommunistaellenes nyomozásokban. Későbbi sorsa ismeretlen.
- 71.) **Herczeg Gáspár**, próbacsendőr: O-14958/198 (9 o.) Csupán annyi derül ki a pár oldalas dossziéjából, hogy 1943-ban a honvédségnél kérvényezte, hogy a csendőrséghez kerülhessen (ezzel megúszva a frontszolgálatot). Elvégezte a kassai csendőriskolát, azt nem tudni, hogy utána melyik őrsön szolgált. 1945-ben „nyugatosként” internálták. 1953-ban „árdrágításért” felfüggesztett börtönbüntetést kapott. 1956-ban „passzív magatartást tanúsított”. 1964-ben meghagyták kutató nyilvántartásban.
- 72.) **Homoki Nagy Béla**, csendőr főhadnagy: O-14958/194 (13 o.) A csekély forrásból csak annyi derül ki, hogy 1939-ben lépett csendőri szolgálatba. 1943-tól az 1945. februári fogságba eséséig a galántai csendőrzászlóalj egyik századparancsnoka volt. A szovjet hadifogságból 1947-ben térhetett haza. 1957 júniusában „közbiztonsági őrizetbe” helyezték, az internálásból 1958 februárjában szabadult. 1965-ben alapnyilvántartásba helyezték az anyagát Szegeden.
- 73.) **Horváth János**, csendőr őrmester: O-15258 és V-80245 (15, 34 o.) 1938 decemberében lépett csendőri szolgálatba, Miskolcon „szerelt fel” és Rudabányára helyezték, mint próbacsendőrt. Utána több vidéki őrsön szolgált. 1944. november 26-ától a Sopron vármegyei Öttevényben

- már rádiótávírássz volt. 1945. március végén parancsra alakulatával Ausztriába vonult. 1945. májusban esett amerikai hadifogságba. 1945 októberében tért haza, majd kihallgatása után, mint „nyugatos”, a csepeli internálótábor foglya lett. 1946 szeptemberétől ref. alatt állt. 1956-ban nem vett részt a szikszói forradalmi eseményekben. 1963-ban a Heves megyei Rfk. III/III alosztályán még jelentés készült róla, és javasolták, hogy tartsák meg „az antidemokratikus elemek” nyilvántartásában. 1964-ben még javasolták, hogy hagyják meg az alapnyilvántartásban való meghagyását. További sorsa források hiányában ismeretlen.
- 74.) **Hrabák István**, hivatásos tiszt, főhadnagy (1919-ben, majd 1959-ben csendőrnek tartották hivatalos iratokban is!): O-10965 és V-14687/1, V-14687/2 (65, 295, 369) Az első világháborút végig harcolta, majd 1919 tavaszán jelentkezett szolgálatra a Nemzeti Hadseregben, ott egy géppuskás szakasz parancsnoka lett. 1919. augusztus 5-én parancsra egy 60 fős csendőrkülönítménnyel és a géppuskás szakasz egy részével kivonult a Szegedhez közel található Szatymazra. Az egyik feladata az volt, hogy állítson föl Szatymazon és a környékbeli településeken egy-egy csendőrőrsöt, gyűjtse be a környéken található kommunistákat és kísértesse be őket Szegedre, valamint hozzon létre olyan figyelőpontokat, amelyek segítségével szemmel lehet tartani a román hadsereg mozgását. Távollétében a faluban az összegyűjtött kommunisták közül többeket kivégeztek. Az 1956 utáni csendőrellenes nyomozások során, 1959-ben vették elő az ügyét. Ötvenhat tanút hallgattak ki, akik egymásnak ellentmondó vallomásokat tettek, sokan – a tanúvallomási jegyzőkönyvek alapján – nyilvánvalóan hazudoztak. Egyesek azzal vádolták, hogy 1919. augusztus 5-én személyesen ölt meg néhány kommunistát (köztük Kukovecz Nana kommunista festőnőt). Hrabák a vádakát mindvégig tagadta. 1960-ban – egy tipikus koncepciós eljárás után – a szegedi katonai bíróság 1960 februárjában halálra ítélte, és kivégezték.
- 75.) **Jakab István**, csendőr őrmester: O-14995 és V-38389 (90, 25 o.) 1940 áprilisában „szerelt fel”, lépett csendőrségi szolgálatba. 1944-ben a dél-baranyai főherceglaki őrsön szolgált. 1945. április elején vonult alakulatával nyugatra, a hadifogságból 1945. júniusban ért haza. Mint „nyugatos”, októberben internálták. Szabadulása után napszámosként dolgozott. 1953-ban „társadalmi tulajdon eltulajdonítása” büntette miatt négy hónapot kapott. 1956-ban Holládon a nemzetőrség parancsnoka volt. 1957 áprilisában „közbiztonsági őrizetbe” helyezték (internálták), szeptemberben szabadult. 1958 novemberében Kaposváron nyolc hónapra ítélték. Az 1960-as évek több jelentés készült róla a Somogy megyei Rfk. III/III alosztályán. 1973-ban Kaposváron határozatot hoztak a külön nyilvántartásból való törléséről, mert „személye potenciálisan nem jelent veszélyt társadalmunkra”.
- 76.) **Jenei Károly**, csendőr szakaszvezető: O-14958/235 és V-147087 (31, 98 o.) Az iratokból nem derül ki, hogy mikor lépett csendőrségi szolgálatba, valószínűleg a világháború alatt. 1945-től Sövényházán (a mai Ópusztaszeren) gazdálkodott, a hely ’56-os eseményekben nem vett részt. 1961-ben, az erőszakos téeszésítés idején nem csak a földjét, de a lovait és kocsiját is be kellett volna adni a téeszbe, utóbbira nem volt hajlandó, inkább felgyújtotta az istállóját. Az előzetes letartóztatása alatt fogdaügynököket „építettek” mellé, akinek a jelentéséből kiderült, hogy „megrogzott rendszerellenes”. A Csongrád megyei bíróság 1961 júniusában három évre ítélte. Szabadulása után csak alantas munkákat végezhetett. 1973-ban öngyilkos lett, mert – az egyik lánya szerint – „nem tudta elviselni a rendszert”.
- 77.) **Juhász István**, csendőr szakaszvezető: V-7448 (20 o.) 1941-ben lépett csendőrségi szolgálatba. Állítólag 1943-ban a Radnai-havasokban „partizánvadászaton” vett részt. 1945 májusában Graznál esett szovjet hadifogságba (tehát „nyugatos” is!), ahonnan 1950 decemberében szabadult. Nyíregyházi kihallgatása után, 1951 márciusában ref. alá helyezték, az oroszlányi bányákban kellett dolgoznia. Későbbi sorsáról csak annyit lehet tudni, hogy 1959-ben Orosházán lakott.
- 78.) **Juhász László**, csendőr őrmester: O-15258/24 és V-4513 (6, 20 o.) 1939-ben jelentkezett a csendőrséghez. Próbacsendőr volt, majd elvégezte a járőrtárs-iskolát, 1942 és 1945 után

Kassán irodai szolgálatra volt beosztva, őrmesteri rangban. Onnan vonult alakulatával nyugatra. Dél-Csehszágban esett szovjet hadifogsága. Ő is 1950 decemberében szabadult. Mint „politikailag megbízhatatlant”, internálták. 1951. február végén szabadult, ref. alá helyezték. Egy akkoriban készített környezettanulmány szerint a felesége a kommunista nőszövetség (MNDSZ) tagja volt, egyik testvére pedig az ÁVH-nál volt szakaszvezető. Az 1956-os eseményekben nem vett részt. 1964-ben, a Heves megyei Rfk. III/III alosztályán az a javaslat született, hogy hagyják meg alapnyilvántartásban. „*Ellenséges tevékenység elkövetéséről nincsen tudomásunk.*” – írták.

- 79.) **Juhos János**, csendőr őrmester: O-14958/231 (13 o.) 1936-ban jelentkezett a csendőrséghez. 1945-ben szovjet fogságba esett, pár hónap múlva szabadult. 1948–1949-ben ref. alatt állt. 1949 februárjában „izgatás” büntette miatt vádat emeltek ellene (egy rendőr járőrnek azt mondta, hogy „*eljön még az idő, amikor az én kalapomnál fújja a szél a kakastollat*”) majd júliusban a szegedi népbíróság nyolc hónapra ítélte. 1972-ig figyeltették, akkor még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.
- 80.) **Kalamár István**, csendőr szakaszvezető: V-61447 (150 o.) 1941 és 1945 között szolgált csendőrként. 1945 után Sopronban lakott, csempészetből élt. 1946–47 körül beszervezte a BM ÁVO. 1951-ben átszökött Ausztriában. Bécsből átcsempészték az amerikai megszállási övezetbe, Linzbe. Ott az amerikai CIC (az USA katonai hírszerző hivatala) székhelyén kihallgatták, ennek során elárulta, hogy korábban ÁVH-ügynök volt. Rövid idő után elvállalta, hogy visszamegy Magyarországra, konkrét hírszerzési feladattal. Az egyik határmenti faluban (Klingenbach/Kelénpatak) találkozott egy másik magyarral, beültek egy helyi kocsmába, ahol berúgott. A kiérkező osztrák csendőröknek elárulta, miért megy haza. Azok átadták a szovjet katonai elhárításnak, az pedig az ÁVH-nak. Az ÁVH-n „kiszedték” belőle, Linzben elárulta, hogy korábban ávós ügynök volt. 1952 májusában a budapesti katonai bíróság hazaárulásért halálra ítélte és kivégezték.
- 81.) **Kerepesi Antal**, csendőrnagy, törzsőrmester: V-17381 (59 o.) 1928-ban jelentkezett a csendőrséghez, de először nem vették fel (mert nem volt parasztszármazású!) 1932-ben a határőrségtől jelentkezett át a csendőrséghez. A makói iskola elvégzése után Kelebián szolgált, 1939-ben áthelyezték a szegedi, V. csendőrkerület nyomozó alosztályához. 1942-ben az újvidéki V/1. nyomozó alosztályhoz helyezték át. 1944 májusában a nagyvárad-i őrsparancsnok-képző iskolára vezényelték. Később azt vallotta, hogy részt vett a pestújhelyi zsidóság összegyűjtésében. 1945 áprilisában Ausztriába távozott, a hadifogságból 1946 februárjában szökött haza. Májusban – mint „nyugatos” – Szegeden leinternálták, november végén ref. alá helyezték, amely 1948 márciusában szűnt meg. Népbírósági eljárás alatt nem állt. Az 1956-os forradalmi eseményekben nem vett részt. Egy 1960-as feljegyzés szerint korábban az ÁVH megpróbálta beszervezni, de nem vállalta. 1964-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla. További sorsa ismeretlen.
- 82.) **Kóbor Miklós**, csendőr őrmester O-14958/299 (16 o.) 1940-től szolgált a csendőrségnél. 1944 szeptemberétől vonult a hódmezővásárhelyi őrssel nyugatra, ő 1945 márciusában amerikai hadifogságba, akik őt is átadták a szovjet szövetségeseknek. A szovjet fogságból ő is 1950 decemberében szabadult. Kihallgatása után, 1951. elején szabadon engedték, és ref. alá helyezték. Az 1956-os szegedi forradalmi eseményektől távol tartotta magát. 1961-ben a BM II/5-b alosztályán azt írták róla, hogy „*Illegális szervezkedésben való részvétellel gyanúsítható.*” Erről semmi további információ nem található a dossziéjában. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.
- 83.) **Komporday Pál**, csendőr főhadnagy: V-32340 és V-82878 (63, 53 o.) 1941-ben végzett a Ludovikán, hadnaggyá avatták. Utána a Székelyföldön szolgált, onnan vezényelték 1942-ben a budapesti csendőriskolára. A tiszti tanfolyam elvégzése után, 1943-ban Szolnokra, 1944 áprilisában pedig az újvidéki V/1. nyomozó alosztályhoz helyezték, ahol kommunistaellenes nyomozásokban vett részt. 1945 áprilisában egy zászlóaljjal vonult Ausztriába, ahol amerikai

hadifogságba esett, akik őt is átadták a szovjeteknek. A szovjet hadifogságból 1947-ben szabadult. Hosszas körözés után 1950 augusztusában vették őrizetbe. 1951 februárjában „háborús bűntett” elkövetése miatt emeltek vádat ellene. 1953 márciusában első fokon öt évre, másodfokon májusban nyolc évre ítélték. 1961-ben szabadult. 1965-ben alapnyilvántartásban hagyták, 1985-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.

- 84.) **Koncz Elek**, csendőrnnyomozó, szakaszvezető: V-79958 és V-87668 (35, 236 o.). 1934-ben lépett csendőri szolgálatba. 1940-ben a Központi Nyomozó Parancsnokságra vezényelték, a nyomozó tanfolyam elvégzése után, 1941 nyaratól részt vett a délvidéki, 1942 nyaratól a Budapest-környéki kommunistaellenes nyomozásokban. Állítólag részt vett Holzschlag/Hollós Ervin (1959-ben belügyes alezredeskén a csendőrellenes nyomozásokat vezette!) és Apró Antal kihallgatásában. 1944 őszén a Nemzeti Számonkérő Szervezethez helyezték. 1945 januárjában esett szovjet hadifogságba, ahonnan hamarosan kiszabadult. Ettől kezdve a Vásárosnaményban „bujkált” (a szüleinél lakott). 1946 januárjában elfogták, de sikerült megszöknie, júliusában vették ismét őrizetbe. Az 1947-es népbírósi tárgyaláson minden korábbi vallomását visszavonta, azt állítva, hogy csak fizikai kényszer hatására tette meg azokat. Februárban első fokon a budapesti népbírósi halálra ítélte, majd áprilisban az államfő, Tildy Zoltán kegyelméből életfogytiglant kapott. 1960-ban amnesztiával szabadult. 1961-ben figyelő-dossziét nyitottak rá (több ügynökkel figyeltették), melyet 1970 januárjában zártak le Budapesten.
- 85.) **Kormányos Jenő**, csendőr őrmester: O-14958/645 és V-486 (52, 41 o.) 1939-ben lépett csendőri szolgálatba. 1945 januárjában vonult az alakulatával nyugatra, a hadifogságból 1945 áprilisában tért haza, Sándorfalvára. A dossziéiból nem derül ki, hogy mint „nyugatos”, internáltak volna. 1949 májusában tagja lett a Kereszt és Kard Szövetség nevű szegedi antikommunista szervezkedésnek. 1950 augusztusában a Halápi és társai per XXII. r. vádlottjaként elsőfokon hat év kényszermunkára, majd októberben másodfokon tíz év fegyházbüntetésre ítélték. 1957 júliusában feltételelesen szabadult. 1961-től ügynökökkel figyeltették. A figyelő-dossziéját 1970-ben zárták le.
- 86.) **Kószó Mihály**, csendőr őrmester: V-4762. (21 o.) 1938 novemberétől szolgált a csendőrségnél. Először Újkígyóson szolgált, valószínűleg próbacsendőrként. A makói járőrtárs iskola elvégzése után visszavezényelték Újkígyósra. Észak-Erdély visszatérése után a Székelyföldre helyezték, előbb a komandói, majd a gyergyódámuki őrsre. 1944 szeptemberében fölvezényelték az őrsrel a fővárosba. 1945 februárjában Budán esett szovjet hadifogságba. Őt is 1950 decemberében engedték haza. Kihallgatása után, 1951 februárjában szabadon bocsátották, de ref. alá helyezték, és kötelezték arra, hogy a Tatabányai Magasépítő Vállalat oroszlan yi építkezésén dolgozzon. A ref.-et 1951 szeptemberében oldottak fel. További sorsa források hiányában ismeretlen.
- 87.) **Dr. Kulcsár László**, csendőr százados: V-101698, V-141097 és V-141097/a (56, 523 o.) Az 1930-as években állam- és jogtudományi diplomát szerzett, majd bevonult a honvédséghez. 1939-ben kérvényezte, hogy a honvédségtől vegyék át a csendőrséghez. Ludovikát, majd csendőrtiszti tanfolyamot végzett. 1944 májusában a nagyváradi tanosztályhoz helyezték, de a zsidók deportálásából tudatosan kimaradt. Rövid időre fölvezényelték a fővárosba, ahol csoportja részt vett a rákospalotai zsidók összegyűjtésében. Amikor visszatértek Nagyváradra, hamarosan el kellett vonulniuk a Vörös Hadsereg elől. Ő Szombathelyre ment, onnan kellett nyugatra vonulni 1945 márciusában. 1945 novemberében tért haza, a kihallgatása után – mint „nyugatos” –, internáltak. A Hárs-hegyi külmunkahelyéről 1946 őszén megszökött, majd haza ment a feleségéhez Keszthelyre, ott élt 1955-ig. (Utóbb ezt úgy értelmezték, hogy „illegalitásba vonult”...) Ezen idő alatt egyházi kegytárgyak engedély nélküli készítéséből, eladásából élt. Közben 1946 elején nyomozást folytattak ellene, majd lezárták azt. 1955. december végén vették őrizetbe. 1956 májusában a Veszprém Megyei Bíróság „demokratikus államrend elleni izgatás” vádjával másfél évre ítélte. Későbbi sorsa források hiányában ismeretlen.

- 88.) **Lakat László**, csendőr alhadnagy: V-111518 (a Sallai Lázár és tsai. dossziében!) Csupán annyi tudható róla, hogy 1918 tavaszán – 18 hónap frontszolgálat után – lépett csendőrségi szolgálatba. 1940-ig több alföldi őrsön (Hódmezővásárhelytől Sándorfalváig) szolgált. 1940-ben alhadnagyi rangot kapott. 1944 őszéig a szatmárnémeti szárnyparancsnokság nagykárolyi szakaszparancsnoka volt. Amikor 1944 őszén az alakulatával nyugatra vonultak, ő nyugatra vonulást elszabotálta, a szovjet hadifogságot megúsza. Amikor haza ért Hódmezővásárhelyre, 1945 végén kérte a különleges igazolóbizottságtól, hogy szolgálhasson tovább a „demokratikus rendőrségnél”. Kérését elutasíthatták, akárcsak az igazolása iránti kérelmét. 1956-ban passzív magatartást tanúsított. 1962-ben törölték a nyilvántartásból, mert bár csendőr volt, semmi olyat nem tett, amely miatt valamikor is felelősségre kellett volna vonni.
- 89.) **Dr. Láncz Imre**, csendőr százados: V-145849/2. (a Horváth Sándor és tsai. dossziében!). Az ellentmondásos forrásokból csak az derül ki, hogy 1935-ben szerzett állam- és jogtudományi diplomát. 1941-ben lépett csendőri szolgálatba. Az egy éves csendőrtiszti iskola elvégzése után különböző csendőrszárnyakon volt parancsnokhelyettes. 1943-ban főhadnagyi rangban az újvidéki V/1 nyomozó alosztályhoz helyezték, először, mint beosztott tiszt, majd 1944-ben alosztályvezető-helyettes lett, júliusban léptették elő századosnak. Alakulatával ő is nyugatra vonult, 1945 március végén Bajorországban esett amerikai hadifogságba. 1946. márciusi hazatérése után, májusában internálták. 1946. szeptembertől 1947 decemberéig ref. alatt állt, utána különböző munkahelyeken dolgozott. (Az egyik bátyját, Lászlót, aki szintén csendőrszázados volt, 1955-ben kivégezték.) 1959 januárjában vették őrizetbe, majd határozatot hoztak az internálására. (Az indoklás az volt, hogy részt vett a délvidéki kommunistaellenes nyomozásokban és nem akadályozta meg, hogy a csendőrnnyomozók az őrizeteket bántalmazzák.) Úgy tűnik azonban, hogy mégsem internálták, mert még a határozat meghozatalának napján megkezdődött a kihallgatásának sorozata. Elismerte, hogy a nyomozók a kihallgatások során alkalmaztak fizikai erőszakot (pl. gumibottal), mely tiltva volt, de a felettesek elnézték ezt. A bírósági ítélet egy másik dossziében (V-86074) található, még nem kaptam meg.
- 90.) **Lombos (Pócza) Ferenc**, csendőr őrmester: O-14958/301 és V-21123 (12, 20 o.) 1932-ben jelentkezett a csendőrséghez. Először elvégezte a tatabányai másfél éves iskolát, majd 1934-ben a kiskunhalasi lovasiskolára vezényelték. Annak elvégzése után több őrsön lovascsendőrként szolgált. 1942 nyarán a keleti frontra vezényelték, egy év múlva került vissza az izsáki őrsre. Onnan vonult az őrsrel 1944 októberében nyugatra. 1945 május elején Ausztriában esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1947-ben szabadult. 1946 és 1948 között nyomozást folytattak ellene, majd ezt megszüntették. 1956-ban nem vett részt a Mindszenti forradalmi eseményekben. 1958-ban őt is „elővették”, állambiztonsági és ügynök-jelentés is készült róla. Eljárás nem indult ellene. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítanak ki róla.
- 91.) **Lőrincz Sándor**, csendőr szakaszvezető: V-41377, V-141301 és V-143666 (18, 36, 143 o.) Erdélyi származású. 1941 legelején jelentkezett csendőri szolgálatra. A nagyváradi iskola elvégzése után a bihari Szalárdra helyezték. 1944. október elején onnan vonult el az őrsrel a Dunántúlra. Zalaegerszegről vonultak parancsra 1945. január elején Németországba. Áprilisban Bajorországban esett amerikai hadifogságba. Onnan egy évvel később érkezett vissza Magyarországra. „Nyugatosként”, 1946. május elején először a hódmezővásárhelyi, majd a szentesi internáló táborba került. Októberben megszüntették az internálását és ref. alá helyezték. A BM ÁVO azt feltételezte, hogy „disszidált”, mert országos körözést adtak ki ellene, melyet 1948 májusában vontak vissza. Valójában nem „disszidált”, hanem Budapestre költözött és ott dolgozott. A forradalom napjaiban passzív magatartást tanúsított. Ennek ellenére 1957 márciusában internálták, 1958. március elején őrizetbe vették. Azzal gyanúsították, hogy 1956. október végén egy felkelőcsoportot segített azzal, hogy az utcájában megmutatta nekik az ávós lakásokat. Ő a vizsgálati szakaszban ezt következetesen tagadta, a tanúk ellentmondásos vallomásokot tettek. 1958. júliusában a budapesti bíróság őt és fél év

- börtönre ítélte, októberben másodfokon jóváhagyták az ítéletet. (Az indoklásban kiemelték, hogy a – bíróság szerint elkövetett – bűntettet, mint volt csendőr követte el!) 1960. április elején kegyelemmel szabadult a börtönből. További sorsa – források hiányában – ismeretlen.
- 92.) **Major (Mayer) János**, csendőrnnyomozó főtörzsőrmester: V-145849/2 (a Horváth Sándor és társai dossziéban!) 1927. elején lépett csendőri szolgálatba. 1931-ben vezényelték a Központi Nyomozó Osztály törzsosztályára. Ott – német származása, nyelvtudása miatt – a nemzetiségi alcsoportba helyezték, a Volksbunddal kapcsolatos nyomozásokat folytatott. 1942-ben az újvidéki V/1 nyomozó osztályhoz vezényelték, ahol részt vett kommunistaellenes nyomozásokban, partizánok elleni harcokban. 1944 novemberében Budapestre helyezték, ott a Nemzeti Számonkérő Szervezet dr. Radó Endre csendőrszázados vezette katonai osztályának a beosztottja lett. 1959-ben tagadta, hogy részt vett volna az elfogott Bajcsy-Zsilinszky Endre kihallgatásában. 1945 márciusában vonult Ausztriába, onnan szeptemberben tért haza. Mint „nyugatos” őt is internálták, de a táborból megszökött, majd álnéven élt 1952-ig. Amikor „lebukott”, az ÁVH besorozta ügynöknek. Egy 1959-es feljegyzés szerint jelentéseiben „nem volt őszinte”, a kommunistaellenes nyomozásokról semmiféle információt nem adott. Az 1956 utáni csendőrellenes nyomozások során, 1958 júliusában elrendelték a „közbiztonsági őrizetbe vételét” (internálását). 1959 januárjától több alkalommal kihallgatták, és számos tanút is. A vizsgálati anyagból nem derül ki, hogy mikor folyt le a pere, annyi tudható, hogy 1959 októberében halálra ítélték, majd kivégezték.
- 93.) **Molnár Lajos**, csendőrnnyomozó törzsőrmester: O-14958/631 (20 o.) 1934-ben vonult be a csendőrséghez. Először az újkígyósi, majd a nagykövesdi őrsön teljesített szolgálatot. 1942 szeptemberében a szegedi nyomozó osztályra vezényelték. Csendőrnnyomozóként részt 1944. október elején Szegedről vonult alakulatával nyugatra. Ausztriában esett hadifogságba 1945. május elején. A hadifogságból június elején szabadult. „Nyugatosként” 1945 novemberében leinternálták, 1946. szeptember végén ref. alá helyezték Szegeden. 1956-ban nem vett részt a szegedi forradalmi eseményekben. 1957 áprilisában kezdtek nyomozni a csendőrnnyomozói tevékenysége ügyében, több ügynökjelentés készült ekkor. 1959 májusában előzetesbe helyezték, mert részt vett a bácskai kommunistaellenes nyomozásokban. Augusztusban a budapesti hadbíróság a Monostori Lajos és társai perben III. r. vádlottként „háborús bűntett” elkövetése miatt nyolc év börtönre ítélte. 1963 szeptemberében szabadult. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítanak ki róla.
- 94.) **Nagy András**, csendőr őrmester: O-14979 és V-16340 (27, 49 o.) 1939 októberében „szerelt fel” a csendőrséghez, és próbacsendőrként a jászfényzsarui őrsre helyezték. 1941-ben elvégezte a salgótarjáni járőrtárs iskolát. 1944-ben léptették elő őrmesterré, a verseyi őrsön volt járőrvezető. Ősszel Budapestre vezényelték. 1945 márciusában Kőszegről vonult társaival Ausztriába. Az angol hadifogságból 1945. szeptemberben szökött haza bajtársaival. Kihallgatása után „nyugatosként” decemberben internálták Buda-délre, majd Csepelre. Többször kérte az igazolását, a rendkívüli igazolóbizottság ezt elutasította, bár pl. az összes verseyi párt támogató nyilatkozattal állt ki mellette. 1946 szeptemberétől 1947 decemberéig ref. alatt állt. 1956-ban Dobozon nemzetőr volt, de emiatt nem vonták felelősségre. Egy 1961-es feljegyzés arra utal, hogy megpróbálták beszervezni, de úgy tűnik, a kísérlet sikertelen volt. 1978-ban még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla – miközben már 1974-ben elhunyt.
- 95.) **Nagy Endre**, csendőr főtörzsőrmester: V-50165 (23 o.) 1925-ben lépett csendőri szolgálatba. A gyulai iskola elvégzése után a kiskundorozsmai, szőregi, 1939-től a dél-felvidéki eszkárosi őrsön szolgált, 1942-ben nyugállományba vonult, de fél évvel később behívták, és a bodrogheresztúri őrs parancsnokává nevezték ki. 1945 márciusában vonult az őrssel Ausztriába, az amerikai hadifogságból megszökött és júliusban ért haza, Gyomára. 1945 novemberében „nyugatosként” internálták, a táborból 1946 októberében szabadulhatott, majd ref. alá helyezték, melyet 1947 áprilisában szüntettek meg. Abban az évben a sátorlajújhelyi népügyészség nyomozást folytatott ellene „népellenes bűntett” feltételezett elkövetése miatt,

de a nyomozást bizonyítékok hiányában megszüntették. 1956-os tevékenységéről semmit sem lehet tudni (valószínűleg passzív magatartást tanúsított). 1964-ben anyagát alap-nyilvántartásba helyezték.

- 96.) **Nyíri Sándor**, csendőr törzsőrmester: O-16653 (10 o.) Csak annyi derül ki a dossziéjából, hogy 1935-ben lépett a csendőrség kötelékébe. 1936-ban a nyíregyházi próbacsendőr iskolában tanult, majd a nagylétai őrsre helyezték járőrtársnak. 1942-ben léptették elő őrmesterré, 1944-ben törzsőrmesterré. 1945 májusában Brünnben (Brno) esett szovjet hadifogságba, A hadifogságból hamarosan szabadon engedték. 1945 után a mezőgazdaságban dolgozott. 1956-ban Tiszakórodon aktív részese volt a forradalmi eseményeknek, a nemzetőrség tagja lett. A felelősségre vonást megúsza. 1964-ben a Szabolcs-Szatmármegyei Rfk. Politikai Osztályán alap-nyilvántartásba helyezték, mint volt csendőrt és „ellenforradalmárt”. 1976-ban még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.
- 97.) **Orosz László**, csendőr tiszthelyettes (?): V-20017 (87 o.). 1939-től teljesített csendőri szolgálatot. 1944-ben a gyomai őrs parancsnoka volt. A Vörös Hadsereg elől 1944. október elején az őrssel a Dunántúlra vonult. Nem lépte át a nyugati határt, ennek ellenére, amikor visszatért Gyomára, 1945 májusában őrizetbe vették, majd júliusban internálták, mert részt vett a gyomai zsidók deportálásában. 1945 júliusában a gyulai internálótáborba került, de onnan egy év múlva mint „*elme zavarodott*”, betegszabadságot kapott, majd megszökött. Amikor októberben elfogták, ref. alá helyezték, amelyet 1948 áprilisában szüntettek meg. Későbbi sorsát források hiányában nem lehet megismerni.
- 98.) **Ökrös István**, csendőr őrmester: V-103244, V-149712 (57, 55 o.) 1940-ben lépett csendőri szolgálatba. Több vidéki őrsön szolgált, legutoljára a galántai iskolán volt segédoktató. Budán esett szovjet hadifogságba 1945. február elején. A Szovjetunióból ő is 1950. végén térhetett haza. Három hónap vizsgálati fogság után, 1951 márciusától öt hónapig állt ref. alatt Kétegyháza. 1952. június közepén egy kocsmai összetűzés alkalmával italos állapotban megpofozta a helyi tévesz párttitkárát (aki szidalmazta, mint volt csendőrt). Még aznap éjjel őrizetbe vették, majd megkezdődött kihallgatása az ÁVH békéscsabai osztályán. Tagadta, hogy valamikor is részt vett volna kommunistaellenes nyomozásokban. Június végén a gyulai államügyészség vádat emelt ellene, mert „*a népnéyző Horthy illetve Szállasi csendőrségének kötelékébe tartozott*”, és a „*köztiszteletben álló párttitkárt nyilvános helyen arcul ütötte*”. Egy hét múlva elsőfokon egy hónap és 13 napi, másodfokon három hónap börtönbüntetésre ítélték. 1956-ban nem vett részt a helyi forradalmi eseményekben. Az 1960-as években több rendőrségi jelentés készült róla. 1964 októberében „izgatásért” másodfokon egy év börtönbüntetésre ítélték (ismét szidta részegen a kommunistákat). Későbbi sorsát források hiányában nem lehet megismerni.
- 99.) **Palocsay István**, csendőr főhadnagy: V-87444 és V-63886 (23, 187 o.) 1941-ben végzett a Ludovika Akadémián, gyalogsági hadnagynak avatták fel. 1942 októberében csendőrtiszti tanfolyamra vezényelték, annak elvégzése után Nagybányára, majd Nagyváradra vezényelték, a II. csendőrszárny parancsnokának helyettesévé nevezték ki. Állítása szerint utóbbi helyen irodai munkát végzett, a népügyész 1946-os vádja szerint azonban részt vett a helyi zsidóság begyűjtésében. 1944 októberén alakulatával nyugatra vonult, sebesültként került Ausztriába, ahol 1945 májusától októberig angol hadifogságban volt. Hazatérése után „nyugatosként” őt is internálták. 1946 márciusában „népellenes” büntett miatt első fokon egy évre ítélték, de a NOT fölmentette, szeptemberben szabadon bocsátották. Egy 1950. márciusi ÁVH-s feljegyzés szerint tagja volt a Rektor Béla százados nevéhez köthető „Csendőr Közösség”-nek. 1950 áprilisában a hírhedt dr. Décsi Gyula áv. ezredes elrendelte az internálását. Recskre került, ahol 1952-ben megkísérelték beszervezni – ennek eredményéről nincs adat. 1953 októberében Kistarcsáról szabadult, de a Budapest megyei bíróság „*államellenes összeesküvésben való tevékeny részvétel*” miatt hat év börtönre ítélte. 1961-ben figyelő dossziét nyitottak rá. További sorsa nem ismert.

- 100.) **Papp Tamás**, csendőr főtörzsőrmester: O-14958/436 (9 o.) Csupán annyi tudható róla, hogy 1930-tól szolgált a csendőrségnél. 1945-ben szovjet hadifogságba esett, ahonnan 1947-ben engedték szabadon. 1958 és 1964 között több jelentés készült róla, ügynökkel figyeltették. 1964-ben a Csongrádmegyei Rendőrfőkapitányság Politikai Nyomozó Osztály szentesi kirendeltségén alapnyilvántartásba helyezték. 1972-ben még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.
- 101.) **Pekár Imre**, csendőrnnyomozó, őrmester: V-47048 (105 o.) 1939. január elején vonult be a csendőrséghez. A nyíregyházi iskola elvégzése után a sarkadi őrsre helyezték. 1940. december elején a debreceni nyomozó alosztályra, ezen belül a baloldali alcsoporthoz helyezték. A vidéki zsidóság 1944-es gettózása idején Bánföldi György őrmesterrel (lásd előbb) Törökszentmiklóásra vezényelték, ahol az volt a feladatuk, hogy a deportálandó zsidók értékeit felkutassák. Az 1950-es vád szerint ekkor bántalmazott egyes zsidókat. 1945 márciusában alakulatával nyugatra vonult, Bajorországban esett amerikai hadifogságba. Onnan novemberben ért haza. „Nyugatosként” a kihallgatása után leinternálták. A debreceni internálótáborból 1946 júliusában megszökött. 1948 márciusában jelentkezett a sarkadi kapitányságon, majd ismét megszökött. 1950 szeptemberében véletlenül „bukott le”. Kihallgatása során a törökszentmiklósi gettózásban játszott szerepéről vallatták. Októberben fölakasztotta magát a zárkájában. (A dossziében rövid információk találhatóak Zolnai Imre szakaszvezetőről, Czibere Miklós főtörzsőrmesterről, Dobai Sándorról, Szűcs Lajosról.)
- 102.) **Polgár (Pezenpacher) Mihály**, csendőrnnyomozó, főtörzsőrmester: V-80986 (20 o.) A dossziéból csupán annyi derül ki, hogy 1927 januárjában lépett a csendőrség kötelékébe. Először Szolnokra vonult be, majd az egri iskola elvégzése után, 1928 júliusától 1933. augusztus végéig Törökszentmiklóson szolgált, előléptették őrmesterré, 1933 első felében a kenderesi kormányzói rezidencián teljesített szolgálatot. 1933. szeptemberével a budapesti Központi Nyomozó Osztályra helyezték, a nemzetiségi alcsoporthoz, (származása miatt) szlovák ügyekkel foglalkozott. 1938-ban a szombathelyi őrsparancsnokképző iskolában tanult, majd előléptették törzsőrmesterré. Visszavezényelték Budapestre, ahol irodai munkán dolgozott. 1944-ben a Központi Nyomozó Osztály állományával Szombathelyre, majd március végén Németországba vonult. Ott betegen szovjet hadifogságba esett, júliusban szabadon engedték. „Nyugatosként” 1945 szeptemberében leinternálták, de novemberben Buda-délről egy jelentés szerint megszökött (egy másik cáfolja ezt). 1946 februárjában ismét fogoly, most Csepelen. 1965 szeptemberében a Pest megyei Rendőrfőkapitányság III/III-2 alosztályán javasolták az anyagának alapnyilvántartásba helyezését.
- 103.) **Pótári József**, csendőr őrmester (?): V-111518 (a Sallai Lázár és tsai. dossziében!) Csak annyit lehet tudni róla, hogy 1940-ben jelentkezett csendőrnek. „Nyugatos” volt, emiatt bizonyosan internálták, de erről nincs adat. Mivel 1944-ben a kiskőrösi gettóban állítólag bántalmazott zsidókat, a népbíróság 1949-ben fél évre ítélte.
- 104.) **Révész Gábor**, csendőr őrmester: V-41377 (22 o.) 1938 novemberében lépett a csendőrség kötelékébe. Próbacsendőr volt a nagybátonyi őrsön, majd elvégezte a járőrtársi iskolát. 1940 szeptemberében Észak-Erdélybe vezényelték, a csíki Barackostelep őrsére osztották be, 1941 májusáig volt ott járőrtárs. Onnan Gyergyószentmiklóásra helyezték át, ott szolgált járőrvezetőként 1944 februárjáig. Közben 1943. május 1-én őrmesterré léptették elő. 1944. február elején átvezényelték az erdőszentgyörgyi őrsre oktató segédnek. Szeptember elején miniszteri rendeletre Budapestre vonult az őrs tagjaival. 1945 januárjában Budapesten esett szovjet hadifogságba, a fogolytáborból decemberben betegsége miatt szabadon elengedték. A szegedi politikai rendőrség szerint ő is „nyugatos”, ezért 1946 januárjában leinternálták. Augusztusban szabadon engedték, mert kiderült, hogy még sem „nyugatos”... Szeptemberben ref. alá helyezték, ami 1947 márciusában szűnt meg. További sorsáról források hiányában semmit sem lehet tudni.

- 105.) **Dr. Rödönyi Tibor**, csendőr százados: V-25674 (50 o.) Az 1930-as évek második felében szerzett állam- és jogtudományi diplomát. 1939 februárjában jelentkezett a csendőrséghez. A Ludovikán 1940 júliusában elvégezte a csendőrtiszt-képző iskolát. Véglegesítése után hadnagyként Mátészalkára vezényelték. 1941 júniusában előléptették főhadnaggyá, és kinevezték a sátoraljaújhelyi csendőrszárny helyettes parancsnokának. 1942–1943-ban a nagyváradi II. számú csendőrszárny parancsnokává nevezték ki. 1943 augusztusában léptették elő századossá, 1944 márciusától az orosházi csendőrszárny parancsnoka lett. A front közeledése miatt az állománnyal együtt Budapestre vonult, ott esett szovjet hadifogságba, ahonnan 1948 decemberében térhetett haza. A debreceni átvevő-szűrőállomáson őrizetbe vette a politikai rendőrség, majd az ÁVH szolnoki osztályán megkezdtek a kihallgatását. 1949. január közepén a szegedi népügyészség „népellenes” és háborús bűntett miatt vádat emelt a volt százados ellen, mert szerinte, mint orosházi szárnyparancsnok, részt vett a helyi zsidóság gettózásában és deportálásában, zsidó személyek megkínzásában. Március végén a szegedi népbíróság – egy tipikus koncepciós eljárás során – életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. Az 1956-os forradalom idején ő is kiszabadult a váci börtönből, 1957 februárjában „disszidált”.
- 106.) **Sallai (Szekulics) Lázár**, csendőr alhadnagy: V-111518. (147 o.) Még 1907-ben jelentkezett a csendőrséghez. 1944. november végéig állt a csendőrségnél szolgálatban. 1944 decemberétől 1945 márciusáig községi rendőr volt Tabon. Márciusban hazatért Hódmezővásárhelyre és kérte a polgárőrséghez történő felvételét. Az I. sz. igazolóbizottság leigazolta, de a különleges igazolóbizottság „nem igazolt”-nak nyilvánította. Későbbi sorsáról a források semmit sem árulnak el. (A dossziében még Benkő Sándor, Császár István, Dudás Imre, Farkas György, Hideg Pál, Kertész Dezső, Lakat László, Pótári József, Székely Lajos, Tóth Mihály, Venczel János, Vida Fábián, volt csendőrök anyaga is megtalálható, de olyan rossz fénymásolatok, hogy nagy részük olvashatatlan!)
- 107.) **Dr. (Farczádi) Sándor István**, csendőr százados: V-63886 (Palocsay István dossziéjában!) 1937-ben szerzett állam- és jogtudományi diplomát. 1937–38-ban a Ludovikán csendőrtiszt szaktanfolyamot végzett. 1939-ben avatták hadnaggyá, 1943-ban századossá. 1939-től a veszprémi, majd a salgótarjáni csendőrszárny parancsnok-helyettese. 1940 szeptemberében Székelyudvarhelyre vezényelték, 1941-ben szárnyparancsnok. 1943-ban fél évre a keleti hadművelési területre vezényelték, 1944-ben hadművelési szolgálton volt, a 27. „székely” gyaloghadosztálynál. 1945. május elején esett amerikai fogsága Felső-Ausztriában. Szeptemberben engedték szabadon. Feltehetően „nyugatosként” őt is internálták, bár erről a források hallgatnak. 1950. április elején vette őrizetbe az ÁVH. Őt is meggyanúsították azzal, hogy részt vett a „Csendőr Közösség” nevű állítólagos szervezkedésben. Több alkalommal kihallgatták (a jegyzőkönyvet azért írta alá, mert megfenyegették, hogy a feleségét a szeme előtt fogják megkínozni!). Előbb Kistarcsára, majd Recskre internálták, ahonnan 1953 szeptemberében szabadult. 1956 októberéig ref. alatt állt. 1964-ben alapnyilvántartásba helyezték.
- 108.) **Sánta István**, csendőr őrmester: O-14958/469 (10 o.) A pár oldalas dossziéjából csak az derül ki, hogy 1937-ben jelentkezett a csendőrséghez. Elvégezte a miskolci próbacsendőrképző iskolát, majd először az egyik felvidéki őrsre, 1940-ben pedig Észak-Erdélybe vezényelték. „Nyugatos” volt ő is, de nincs nyoma, hogy internálták volna. (Valószínűleg igen.) 1945-től Csorván (mai nevén Ruzsán) földműveléssel foglalkozott. 1951-ben Dunaújvárosba ment az ottani vasútépítő vállalatnál vállalt munkát, de amikor csendőr múltja kiderült, 1953-ban eltávolították. 1956-ban, a forradalom idején haza ment Ruzsára, de semmiben nem vett részt. 1965-ben alapnyilvántartásba helyezték.
- 109.) **Dr. Simon István**, csendőr százados: V-96827 (65 o., a dosszié többi része nem csendőrök anyaga). 1936-ban szerzett állam- és jogtudományi diplomát. 1941-ben vették át a honvédségtől (ahol hadnagyi rangfokozatot ért el) a csendőrséghez. 1942 júniusában végzett

a csendőrtiszti tanfolyamon, és előléptették főhadnaggyá. Szabadkára vezényelték szárnyparancsnok-helyettesnek, hamarosan ő lett a parancsnok. Mint parancsnok, részt vett a Szabadka és környékbeli zsidók összegyűjtésében, gettózásában. 1944 júniusában az észak-erdélyi, nagydemeteri csendőrszázad parancsnokává nevezték ki. 1944 szeptemberében századával Budapestre vonult, ahol hamarosan bevetették a szovjetek ellen. 1945 januárjában súlyosan megsebesült, így került szovjet hadifogságba. A fogságból 1945 áprilisában szabadult. Szabadulása után évekig kezelés alatt állt. Közben 1945-ben a Katpol egy alkalommal kihallgatta. 1951-ben kitelepítették Hajdúhadházra. 1953-ban vették őrizetbe, mert a gyanú szerint 1947-ben őt is beszervezte dr. Rektor Béla a „Csendőr Község” nevű „demokráciaellenes, illegális szervezetbe”. 1953 januárjában előállították, majd előzetes letartóztatásba helyezték. Az ÁVH debreceni osztályán több alkalommal kihallgatták. Végül nem emeltek vádat ellene, szabadlábra helyezték, mert az ÁVH be akarta szervezni ügynököknek. A megmaradt iratokból nem derül ki, hogy ténylegesen megtörtént-e a beszervezése valaha adott-e jelentést, és ki(k)ről, miről. A későbbi sorsa források hiányában ismeretlen.

- 110.) **Simon Vince**, csendőr szakaszvezető: O-14977/488 (10 o.) A csekély mennyiségi iratból csupán annyi derül ki, hogy 1939-ben állt csendőrségi szolgálatba, a nagyszékelyi őrsön szolgált. 1945-ben egy rövid időre átvette a „demokratikus” rendőrség. 1959-ben még figyeltették.
- 111.) **Simonffy Ferenc**, csendőr hadnagy: V-40717 (28 o.) Ludovikát végzett, elmondása szerint a honvédségtől vezényelték át a csendőrséghez 1943-ban. 1944 márciusában a galántai tanzászlóaljnál géppuskás szakaszparancsnok lett. 1945 márciusában vonultak el Galántáról Ausztriába, ahol májusban amerikai hadifogságba került. A fogságból 1946. február végén szabadult. Mint „nyugatos”, 1946 márciusában – a kihallgatását követően – a szentesi internálótáborba került. 1946 szeptemberében Hódmezővásárhelyen ref. alá helyezték, ezt 1947 márciusában szüntették meg. 1952 szeptemberében „disszidálási” kísérlete miatt a hadbíróság kilenc évre ítélte. Ennek ellenére később azt írták róla, hogy 1945-ben vissza sem tért nyugatról, egy másik forrás szerint pedig 1949-ben „disszidált”. (A forrásokból egyértelmű, hogy a magyar hírszerzés „játszmájának” része a történet...)
- 112.) **Sipos István**, csendőrnagy, főtörzsőrmester: V-30276 és V-145971 (18, 285 o.) 1935-ben került a csendőrséghez. A makói iskola elvégzése után, 1936-ban a nagymágocsi őrsre osztották be. 1941-ben két hónapra elvezényelték a kenderesi (a kormányzó és családja védelmét ellátó) „különítményhez”. 1943 elvezényelték a szegedi nyomozó alosztályhoz, majd (nyilván a nyomozó tanfolyam elvégzése után) szeptemberben az újvidéki V/1-es alosztályra helyezték. Az 1959-es vallomása szerint részt vett a bácskai kommunistaellenes nyomozásokban, az őrizeteseink kínzásában, sőt, részese volt két alkalommal elfogott kommunisták törvénytelen kivégzésében. 1944 végén a Nemzeti Számonkérő Szervezet mellé osztották be. 1945 tavaszán szovjet hadifogságba esett, de hamarosan kiszabadult. 1948 szeptemberében őrizetbe vették, -ban gyanúsítottként hallgatták ki. 1949 márciusában a budapesti népbíróság elsőfokon tíz év kényszerszolgálatára ítélte, másodfokon a NOT öt év kényszerszolgálatára mérsékelte a büntetését. 1959-ben – a csendőrség elleni nyomozások idején – ismét „elővették”. Júliusban előzetes letartóztatásba helyezték. Hónapokig vallatták arról, hogy milyen szerepe volt a lefogott kommunisták kínzásában. A délvidéki kommunistaellenes nyomozásban való részvétele miatt 1960-ban a hadbíróság halálra ítélte, kivégezték.
- 113.) **Soltész (Kelembér) Imre**, nyug. csendőr őrnagy: V-77177 (42 o.) 1897-ben jelentkezett a csendőrséghez. 1900-ban már hadnagyi rangban szakaszparancsnok volt. 1912-ben már főhadnagyi rangban az eperjesi szárny parancsnoka volt. 1919-ben már őrnagyi rangban Egerben szolgált szárnyparancsnokként. Az ún. tanácsköztársaság idején „vörösőrs kerületi parancsnok helyettes” lett, emiatt 1920-ban „becsületügyi vizsgálat” alá vonták és eltiltották

az egyenruha viselésétől. 1922-ben ért véget a vizsgálat azzal, hogy bár felmentették, lefokozták és irodai munkára osztották be. 1931-ben nyugdíjazták. 1944-ben SAS-behívót kapott, kinevezték a Gamma Művek katonai parancsnokává. Az 1945 júniusi „életleírásában” azt írta, hogy 1944-ben már „kommunista érzelmű” volt... Júliusban a budapesti Politikai Rendészeti Osztály őrizetbe vette, mert meggyanúsították több munkás felakasztatásával. Tíz nap múlva szabadon bocsájtották, majd ref. alá helyezték, amit 1947 decemberében szüntettek meg. További sorsa források hiányában ismeretlen.

- 114.) **Somoskövi (Schalzgruber) Lajos**, csendőr alhadnagy: V-1161 (36 o.) 1918-tól teljesített csendőri szolgálatot. Több alföldi őrs parancsnoka volt, legutoljára Orosházán. Egy forrás szerint „nyugatos” volt, egy másik szerint nem hagyta el az országot. 1945 márciusától októberig internálták, majd ref. alá helyezték. 1945 áprilisában a gyulai népügyészség „népellenes” büntett elkövetése miatt vádat emelt ellene. (Az volt a bűne, hogy a battonyai gettóból Magyarbánhegyesre szállította a zsidókat.) 1946 januárjában a gyulai népbíróság felmentette, de másodfokon a NOT egy év és egy hónap börtönbüntetésre ítélte. Állítólag 1945-ben belépett az FKGP-be. 1953 januárjában „közellátás büntette” miatt hat és fél évre ítélték, de 1956 tavaszán feltételesan szabadlábra helyezték. A csorvási '56-os forradalmi eseményekben nem vett részt. 1965-ben a békéscsabai III/III-as alosztályon meghagyták alapnyilvántartásban. 1971-ben hunyt el.
- 115.) **Szabó Béla**, csendőr őrmester: V-280 (54 o.) 1936 decemberében lépett csendőri szolgálatba. A makói iskola elvégzése után több őrsön szolgált. 1941-ben elvégezte a rádió adó-vevő kezelői tanfolyamot. 1942-től 1944 őszéig a dombóvári őrsön szolgált őrmesteri rangban. A „felszabadulás” után, 1945 májusától októberig a helyi „demokratikus” rendőrségnél szolgált, akkor a csendőr múltja miatt elbocsájtották és Dombóváron ref. alá helyezték, ami egyebek mellett azt is jelentette, hogy csak engedéllyel hagyhatta volna el a községet. Mivel nagy focirajongó volt, engedély nélkül elment egy focimeccsre, amelyről a helyi rendőrség utólag tudomást szerzett. 1948-ban egy pécsi ávós megzsarolta, hogy ha nem vállalja, hogy „B személy” (ügynök) lesz, internálni fogják. Ezek után „Juhász Péter” fedőnéven beszervezték. A volt csendőr igyekezett kibújni a „feladat” alól: a megbeszélte találkozókön sokszor nem jelent meg, jelentései legtöbbször operatív szempontból értéktelenek voltak. Egyébként eleve kijelentette, hogy a volt csendőr bajtársairól lelkiismereti okok miatt nem hajlandó jelenteni. 1950 júliusában közölte a tartótisztjével, hogy a továbbiakban nem hajlandó találkozni vele. Mivel megtagadta az „együttműködést”, ezért szeptemberben Kistarcsára internálták, ahonnan 1953 augusztusában szabadult. A további sorsa források hiányában nem ismert.
- 116.) **Szabó Kálmán**, csendőr főtörzsőrmester: O-14979 (106 o.) Erdélyi származású (a Bihar vármegyei Hegyközszentmiklóson született), feltehetően a harmincas évek végén szökött át Magyarországra. 1940 decemberében lépett csendőri szolgálatba, az ungvári iskola elvégzése után Kétegyházán szolgált, próbaszolgálatos tizedesként. 1943. decemberében helyezték át Újkígyósrá, mint szakaszvezetőt. A zsidók deportálásában nem vett részt. 1944. szeptember végén társaival Újkígyósról Békéscsabára vezényelték: amikor megtudta, hogy be akarják őket vetni a fronton, civilbe öltözött és „lelépett”, de Jászberényben megsebesült és sebesülten esett szovjet hadifogságba, 1945 májusában haza engedték. 1946 vagy 1947-ben „népellenes büntett” elkövetésének vádjával indítottak ellene nyomozást, de 1947 júliusában a szegedi népügyészség megszüntette azt. 1956-ban Újkígyóson tagja volt a nemzetőrségnek, de november 4. után feltehetően inkább a csendőr múltja miatt helyezték néhány napra „közbiztonsági őrizetbe”. 1960-ban figyelő dossziét nyitottak rá. Egy akkori feljegyzés szerint beszervezését tervezték, de ez valószínűleg megghiúsult, mert később ügynökkel és „társadalmi kapcsolattal” figyeltették. A jelentésekből annyi tudható róla, hogy 1962 végén kilépett a hely térszéből (a „bevitt” földjét visszakövetelte – természetesen nem kapta vissza), majd egy időre Budapestre költözött. Amikor visszaköltözött Újkígyósrá, tovább figyeltették,

mint „veszélyes személyt”. Egy jelentésben az olvasható, hogy szeretett volna haza látogatni a szülőföldjére, de nem kapott útlevelet, úgy vélte, csak azért, mert 1945 előtt csendőr volt. 1965 júniusában a békéscsabai III/III-as alosztályon alapnyilvántartásba helyezték.

- 117.) **Szakál Pál**, csendőr főtorzsórmester: O-14977/508 (16 o.) 1923 decemberében lépett csendőri szolgálatba. A próbacsendőr iskola elvégzése után különböző őrsökön szolgált. 1928-tól a próbacsendőr iskolában (talán Budapesten?) segédoktató, majd telefonkezelő volt. 1932 augusztusától 1939 januárjáig a budapesti csendőrnnyomozó alosztályon helyszínelő (fényképész, daktiloszkópus). Utána átvézenyelték a kassai alosztályhoz. 1942 márciusától másfél évig, 1943 decemberéig az újvidéki alosztályon szintén helyszínelő. Utána visszavezényelték Budapestre. 1945-ben kérte a különleges igazoló bizottságtól az igazolását, de elutasították, „nem igazoltnak” jelentették ki. 1956-ban a gyomai forradalmi eseményekben nem vett részt. Csendőr múltja miatt ügynökökkel figyeltették. 1964-ben helyezték alapnyilvántartásba.
- 118.) **Szekeres János**, próbacsendőr: V-37683 (59 o.) A Jugoszláviához csatolt Horgoson született, 1944 áprilisában „szerelt fel” a szentesi osztályon. Kistelekre helyezték, onnan vonult az őrssel nyugatra. Az angol hadifogságból 1945 decemberében szabadult, Kistelekre tért vissza. Mint „nyugatos”, 1946. januártól szeptemberig internálták, majd ref. alá helyezték, melyet 1948 októberében szüntettek meg. 1956-ban Kisteleken nemzetőr volt, emiatt 1957 februárjától „közbiztonsági őrizetben” volt hét hónapig. 1964-ben helyezték alapnyilvántartásba. További sorsa források hiányában nem ismeretes.
- 119.) **Szentoléry Richárd**, csendőrnnyomozó alezredes: V-103457, V-103457/1 (371, 306 o.) Francia származású (születési családneve Schiwny à Saint-Aulaire, 1934-ben kormányzói engedéllyel „magyarosította” a nevét). 1914-ben végzett a Ludovika Akadémián, majd végig harcolta a Nagy Háborút. 1919 tavaszán szolgálatra jelentkezett Szegeden a Nemzeti Hadseregben. 1919 őszén átkérte magát a csendőrséghez. A csendőrtiszti tanfolyam elvégzése után több csendőrkerületben teljesített szolgálatot, 1934-től a budapesti I. csendőrkerület nyomozó alosztályát vezette. Abban az időben több „B-személyt” (ügynököt) „tartott”, akiknek köszönhetően több kommunista csoportot sikerült felszámolni. 1936 júliusától 1939. augusztus végéig a szombathelyi őrsparancsnok-képző iskola parancsnoka volt. 1939-ben – mivel a felesége zsidó származású volt – kérte a nyugdíjazását, de csupán 1941-ben vonulhatott nyugállományba. A zsidóüldözés idején zsidókat bújtatott. 1945 után átvette a „demokratikus rendőrség”, 1947-ban Rajk László belügyminiszter rendőr ezredessé léptette elő. 1949-ben Rajk utóda, Kádár János rendelkezési állományba helyezte. 1951-ben feleségével együtt kitelepítették Tiszaföldvára. 1952 októberében megkezdődött ellene a nyomozati eljárás. Huszonnyolc alkalommal hallgatták ki, és ő ezek során részletesen ismertette a nyomozó alosztályok felépítését, tevékenységét, a „B-személyek” tevékenységét. 1953 februárjában 15 évre ítélték, 1957-ben 10 évre csökkentették le a büntetését. További sorsa ismeretlen.
- 120.) **Szijjártó Lajos**, csendőr szakaszvezető: V-60647 és O-14977/72 (99, 35 o.) 1942 végén jelentkezett a csendőrséghez. Szolgált a törökszentmiklósi, majd a salgótarjáni őrsökön, majd 1944 novemberében Losoncra vezényelték. Mivel ott megbetegedett, egy kórházvonattal került Ausztriába, ott esett amerikai hadifogságba. Mint „nyugatos”, őt is internálták, 1945 októberétől egy évig a gyulai táborban volt, majd Kondoroson ref. alá helyezték. A faluban 1950-ben egy egyetemi hallgató kezdeményezett egy antikommunista szervezkedést, amely ténylegesen semmiféle tevékenységet nem fejtett ki, valójában komolyabban meg sem alakult. (Egy ávós jelentés szerint: „*tulajdonképpen szervezkedésről szó nincsen, csupán az előkészületek történtek meg*”). Ennek ellenére 1951 februárjában a Laurinyecz és társai bűnperben Budapesten jogerősen két évre ítélték. Szabadulása után passzív magatartást tanúsított, 1956-ban is. Ennek ellenére a hatvanas években ügynökökkel figyeltették. 1964-

ben meghagyták alap-nyilvántartásban. 1973. elején még lakcím figyelőlapot állítottak ki róla.

- 121.) **Szilágyi Imre**, csendőr törzsőrmester: O-14977/80 (33 o.) 1935 áprilisában jelentkezett csendőrnek. A makói próbacsendőri iskola elvégzése után 1939-ig a tótkomlói őrsön teljesített szolgálatot, mint beosztott járőr. A „területgyarapodás” után, 1939-ben a kárpátaljai Nagylucskára vezényelték. 1941-ben áthelyezték a közlekedési alakulathoz. Előbb a szolnoki, majd a balassagyarmati, legutoljára az Egyed községi közlekedési őrsön szolgált. 1945-ben az alakulatával nyugatra távozott, Bajorországban esett amerikai hadifogságba. Mint „nyugatos”, őt is internálták. 1946 februárjában a csepeli táborból megszökött, de két héttel később elfogták. 1946 októberében ref. alá helyezték Gyomán. Nem nyilvánította „igazolt”-nak a különleges igazolóbizottság őt sem, bár Egyed községi pártjai (az MKP-tól az FKGP-ig) és a helyi nemzeti tanács úgy nyilatkoztak, hogy „demokratikus gondolkodású” volt. 1945-től Gyomán élt. Még csendőrként aktív sportoló (birkózó) volt, több versenyt megnyert. 1945 után két évtizedig a gyomai sportélet szervezésének egyik aktív tagja volt. A politikától távol tartotta magát, bár 1956-ban pár napig a helyi nemzetőrség tagja volt. Emiatt 1957–58-ban ismét ref. alatt állt. A hatvanas években is aktív sportszervező, a helyi birkózó klub vezetője volt. A dossziéja 1965-ben került alapnyilvántartásba.
- 122.) **Szilágyi István**, csendőr számvivő tiszthelyettes: V-36935 (16 o.) A csekély mennyiségű iratból csak annyi derül ki, hogy 1923-ban lépett csendőri szolgálatba. Az 1920-as évek végén „irodai segéd munkás” volt, 1937-től 1945 tavaszáig számvivő tiszthelyettesként teljesített szolgálatot, 1939-től 1943-ig a szentesi osztálynál. 1944-ben már a szegedi kerületben szolgált, a gazdasági és közigazgatási hivatalnál. 1944 szeptember végén fölsőbb parancsra családjával először a Dunántúlra, majd 1945. március végén „országos járműveken, zárt alakulatban” Ausztriába vonult. Az amerikai hadifogságból 1945 júniusában szabadult és tért haza. „Nyugatosként” valamikor internálták, utána nyilvánvalóan ref. alá helyezték. A későbbi tevékenysége nem ismert. A dossziéját 1964-ben helyezték alapnyilvántartásba.
- 123.) **Szilágyi József**, csendőrnagyvezető, szakaszvezető: V-96657 és V-19001. (41, 18 o.) 1938-ban lépett csendőri szolgálatba. Nyilván elvégezte a makói iskolát, majd Pitvaroson, Sándorfalván, Szegeden teljesített szolgálatot. Egy jelentés szerint 1942 és 1943 között a keleti hadműveleti területen szolgált, nyilván tábori csendőrként. 1945 március végén fölsőbb parancsra az alakulatával Ausztriába vonult, majd amerikai hadifogságba esett. Hazatérése után kihallgatták, majd először 1945 október a Buda-déli, majd decemberben a csepeli internálótáborba zárták, mint „nyugatos”. 1946 szeptemberében az internálását megszüntették és Dévaványán ref. alá helyezték, amit 1947 májusában szüntettek meg. További sorsáról források hiányában semmit sem lehet tudni.
- 124.) **Tézsla Mihály**, csendőrnagyvezető őrmester: V-33816 és V-34108 (20, 13 o.) A kevés megmaradt vizsgálati iratból csupán annyi derül ki, hogy 1937-ben került a csendőrség kötelékébe. Több vidéki őrsön szolgált, majd 1942-ben a betegsége miatt irodai munkára osztották be. 1943-ban őrmesterré léptették elő és Kassára helyezték. Onnan vonult fölsőbb parancsra nyugatra, az amerikai hadifogságból 1945 novemberében szabadult. Mivel ő is „nyugatos” volt, ezért hazatérése után, hosszas kihallgatás után 1946 február végén Szegeden internálták, amit októberben megszüntettek és ref. alá helyezték püspöktelei lakhellyel. 1959-ben „közbiztonsági őrizetbe” helyezték (internálták), majd a Budapesti Katonai Bíróság 1960. augusztus végén életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte, mert a vád szerint a világháború alatt részt vett a sátorlajuhelyi, és nyíregyházi kommunistaellenes nyomozásokban. A szabadulásának időpontja nem ismert. 1964-ben meghagyták alapnyilvántartásban.
- 125.) **Török (Mihalovits) József**, csendőr törzsőrmester: V-33800 (21 o.) A megmaradt iratok szerint a partiumi Nagyszalontán született, 1922-ben jelentkezett a csendőrséghez. Tíz év szolgálat után, 1933-ban (33 éves korában) nyugdíjba vonult. 1940-ben reaktiválták, és mint

tábori csendőrt, behívták a kiskőrösi 105. hadtáp zászlóaljhoz. 1941-ben Kistelekre, 1943-ban az algyői őrsre helyezték. 1944 őszén Szentestről vonult a fővárosba, ahol „leszakadt” az alakulattól, civilbe öltözött, majd az ostrom végre után Hódmezővásárhelyre ment. Nem volt „nyugatos”, de mint volt csendőrt, 1945. március végén ref. alá helyezték. Későbbi sorsa források hiányában ismeretlen. 1979-ben törölték az operatív nyilvántartásból.

- 126.) **Tulipán István** csendőr alhadnagy: V-32312 és V-133083 (44, 59 o.) 1922-ben lépett csendőri szolgálatba. Elvégezte a nyíregyházi próbacsendőrképző iskolát, 1932-ben pedig a szombathelyi őrsparancsnok-képző iskolát. Több vidéki őrsön szolgált, legutoljára a hosszúpályi őrs parancsnoka volt, 1943-ban alhadnaggyá léptették elő. 1944 október elején parancsra Egerbe vonult, majd kinevezték az ipolysági őrs parancsnokának. Onnan vonult Ausztriába, ahol amerikai hadifogságba esett, de őt is átadták a szovjeteknek. A szovjet hadifogságból 1950 végén szabadult. Kihallgatása után internálták. 1951 szeptemberében a hadbíróóság hat évi börtönbüntetésre ítélte, amit másodfokon decemberében négy és fél évre enyhítettek, mert 1944 nyarán őrsparancsnokként részt vett a Hosszúpályi őrs területén élő zsidók gettózásában. Az 1956-os forradalomban nem vett részt. 1964-ben az anyagát alapnyilvántartásba helyezték, de egy lakcím figyelőlapból kiderül, hogy az 1973-as haláláig figyeltették.
- 127.) **Ugray Gábor**, csendőrnagy alezredes: V-107459 (Wettstein László és tsai. dossziében! 53 o.) Az erdélyi származású Ugray 1938-ban került a csendőrnagy alosztályhoz. 1940-ben, Észak-Erdély visszatérése után kinevezték a marosvásárhelyi nyomozó alosztály parancsnokává. Vallomása szerint ő nem vett részt a kommunistaellenes nyomozásokban, mert azt a Budapestről leküldött csendőrnagyok végezték. (Ezt később több tanú is megerősítette.) 1944 decemberében kinevezték a BM VII. (közbiztonsági) osztályán megalakított politikai alosztályára. Több tanú szerint nem volt nyilasbarát, de bízott a német győzelemben. 1945-ben esett amerikai hadifogságba. Mint „háborús bűnös” az OSS magyarországi születésű amerikai ezredese, Himler Márton vezette bizottság novemberben átadta a magyar szerveknek. 1945 novemberében őt és vele kapcsolatban több tanút hallgattak ki a HM Katonapolitikai Osztályán. 1946 májusában Faragó Gábor (1943-44-ben a csendőrség felügyelője, 1944 végétől az ideiglenes kormány tagja) igazolta, hogy kapcsolatban állt a nemzeti ellenállással, támogatta azt. Varga Béla, a nemzetgyűlés elnöke azt igazolta, hogy segítette a lengyelországi ellenállók és a Magyarországon tartózkodó lengyelek közötti kapcsolattartást. 1948. júniusában a Budapesti Népbíróóság „háborús bűnös” elkövetése miatt első fokon öt évre, 1949 októberében másodfokon a NOT hat évre ítélte. 1951 novemberében szabadult a börtönből, de az ÁVH leinternálta, Kistarcsára került. Onnan 1953 szeptemberében szabadult. Későbbi sorsáról források hiányában nem lehet tudni.
- 128.) **Ujvári Jenő**, csendőrnagy, törzsszermester: V-30299 (24 o.) 1933-ban jelentkezett csendőri szolgálatra. A salgótarjáni próbacsendőrképző iskola elvégzése után a kisteleki őrsre helyezték. 1940-ben fölvezényelték a budapesti nyomozótanfolyamra, annak elvégzése után a szegedi nyomozó alosztályon szolgált, a „jobboldali csoportnál”. 1942. április elején áthelyezték az újvidéki V/1. nyomozó alosztályhoz, ott közbüntényes ügyekben nyomozott. 1943 őszén Budapestre helyezték, a BM Államvédelmi Központ ügyészi nyomozócsoportjához osztották be. 1944 novemberében Sárvára települtek, később Kőszegre, onnan vonultak Ausztriába. Az amerikai hadifogságból 1945 októberében szabadult. „Nyugatosként” internálták, de pár nap múlva szabadon engedték a szegedi internáló táborból. 1946-ban Kisteleken telepedett le és megnősült. 1948 októberében azzal gyanúsították meg, hogy „demokráciaellenes” jelszavakat meszelt fel több helyszínen, Kisteleken. Bár ezt bizonyítani nem tudták, azért internálták. A Budapest-déli Központi Internálótáborból 1948 decemberében szabadult. Későbbi sorsa források hiányában ismeretlen.
- 129.) **V. Szabó Lajos**, csendőr őrmester: O-14977/81 (9 o.) A néhány oldalnyi vizsgálati anyagából csupán annyi tudható, hogy valamikor 1938-ban jelentkezett csendőri szolgálatra. 1945-ben

szovjet hadifogságba esett, de hamarosan szabadult. A rendkívüli igazolóbizottság állítólag igazolta. 1956-ban a gyomai forradalmi eseményekben nem vett részt. 1959-től egy helyi ügynökkel figyeltették, de csak annyi derült ki, hogy „ellenséges tevékenységet nem folytat”. Az 1960-as években az egyik helyi térszben dolgozott. 1965-ben alapnyilvántartásba helyezték.

- 130.) **Várbíró (Walasitz) György**, csendőrnymozó százados: V-80752 és V-116679 (39, 49 o.) 1928. és 1932. között a Ludovika Akadémián tanult, ahol a 3. és 4. évben „csendőrségi kiképzést” is kapott, majd hadnaggyá avatták. 1932 és 1934 között Kőszegen volt szakaszparancsnok. Utána Nyíregyházán, majd a pestszenterzsébeti járőrvezető iskolán volt oktató. 1938 augusztusában vezényelték a budapesti Központi Nyomozó Osztályra, ahol a hazai svábok ügyével (megalakítása után a Volksbunddal) foglalkozott. 1945. januárban vonult az alakulatával Németországba. Amikor haza jöhetett az amerikai hadifogságból, „nyugatosként” 1945 decemberében internálták. 1947 márciusában az internálását megszüntették és ref. alá helyezték, amelyet novemberben szüntettek meg. 1951-ben kitelepítették Dévaványára. 1953 márciusában a békéscsabai ÁVH megzsarolta: visszatérhetett Budapestre, de cserébe ügynök lett. Érdemi információt nem adott, ráadásul pár hónappal később „dekonspirálta” magát. Emiatt 1954 elején jogerősen öt évre ítélték, 1956 februárjában kegyelemben részesítve kiszabadult. Egy 1987-ben kiállított lakcím figyelőlap szerint akkor Nyíregyházán lakott.
- 131.) **Vas Mihály**, csendőr őrmester: O-14958/600 (12 o.) A pár oldalnyi vizsgálati anyagból csak annyi derül ki, hogy valamikor az 1930-as években jelentkezett a csendőrséghez. „Nyugatosként” 1945-ben internálták, majd Szentesen ref. alá helyezték. 1946-ban „orgazdaságért és árdragításért” büntették meg, 1954-ben „*szolgálati lopás és zár alá vett termék elvonása*” miatt másfél év börtönnel sújtották. 1956-ban nem vett részt a szentesi forradalmi eseményekben, de azért ügynökkel figyeltették egy ideig. 1970-ben még kérdőjegyet állítottak ki rá, vagyis szemmel tartották.
- 132.) **Volosinovszki György**, csendőr szakaszvezető: V-35615 (41 o.) 1941 júliusában lett a csendőrség tagja. A makói iskola elvégzése után Kárpátaljára, a bátyui őrsre helyezték. Onnan a Felvidéken keresztül vonult el az őrssel – parancsa – nyugatra. Amerikai hadifogságba esett, de őt is átadták a szovjet szövetségesnek. Konstancából engedték haza. 1945 szeptemberében Nyírbátorban kihallgatták, majd, mint „nyugatos”, 1946 januárjában internálták. Áprilisban megszökött a vasútépítésről, de hamarosan elfoghatták, mert szeptemberben már a nyíregyházi politikai rendőrségen volt. Az internálást abban a hónapban megszüntették és ref. alá helyezték, amelyet 1948 májusában szüntettek meg. A későbbi sorsáról források hiányában semmit sem lehet tudni.
- 133.) **Zsóri Pál**, csendőr őrmester: V-19435, V-8570, O-14979/116. (26, 35, 17 o.) 1940 áprilisában lépett a csendőrség kötelékébe. Szolnokon „szerelt fel”, majd az endrődi őrsön volt próbacsendőrként. Az észak-erdélyi bevonulás után a székelyföldi Kommandón felállított őrsön kapott beosztást. 1941. áprilisában a berettyóújfalui őrsre vezényelték, egy évvel később a makói járőrtársi iskola tanulója volt. Amikor novemberben elvégezte az iskolát, a berettyóújfalui őrsre vezényelték. 1943. június elején a keleti hadszíntérre vezényelték. (1946. januári nyilatkozatában azt vallotta, hogy ott Kiss Ferenc altábornagy és vezérkari főnök személyes biztonságaért felelt.) Betegsége miatt pár héttel később hazatért, amikor fölépült, visszavezényelték a berettyóújfalui őrsre. 1944 októberében felsőbb parancsra az őrssel nyugatra vonult, az ország területét 1945. április első napján hagyta el, májusban esett amerikai hadifogságba. Onnan szeptemberben megszökött. Amikor haza érkezett, a szentgotthárdi „szűrőtáborban” kihallgatták, majd, mint „nyugatos”, 1945. végén internálták, majd fél évvel később ref. alá helyezték, amit 1948 februárjában szüntettek meg. 1965-ben még jelentettek róla. A későbbi sorsáról források hiányában róla sem lehet tudni semmit.